

Cử Vương Gia Yêu Thiên Vạn Quán

Contents

Cử Vương Gia Yêu Thiên Vạn Quán	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9	20
10. Chương 10	23
11. Chương 11	26
12. Chương 12	28
13. Chương 13	29
14. Chương 14	33
15. Chương 15	35
16. Chương 16	38
17. Chương 17	40

Cử Vương Gia Yêu Thiên Vạn Quán

Giới thiệu

Editor: Hàn Tâm Phối hợp diễn: Tô Tư Ninh, Thương Mặc, Triệu Tiểu Cường Cử vương gia chưa từ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuu-vuong-gia-yeu-trien-van-quan>

1. Chương 1

Kinh thành tuy không lớn, nhưng là chốn đô thành phần hoa náo nhiệt, ẩn giấu bên trong có những sở viện rất nhiều người chưa biết.

Ngoại thành có một biệt quán mô phỏng theo kết cấu của vùng sông nước Giang Nam, có giả sơn lưu thủy, có chiếc cầu đá nhỏ bắc qua con đầm. Từ cửa chính đi vào, qua chín khúc quanh, mười tám chỗ ngoặt mới tới được chủ ốc.

Ngày hôm đó, Tam Vương mang theo thủ hạ tâm phúc của mình đi qua chín khúc quanh, mười tám chỗ ngoặt, nhưng không đến chủ ốc, mà tới sài phòng (phòng chứa củi). Không biết là nhân tài nào xây nên biệt quán đặc biệt, ngay cả sài phòng cũng đặt cơ quan tầng tầng lớp lớp.

Một thuộc hạ gõ gõ lên tay cửa, góc nền nhà trong phòng liền dịch chuyển. Có người đi trước dẫn đường, Tam Vương gia theo đó tiến vào.

Dưới nền nhà không đặt nhiều cạm bẫy phức tạp như trên mặt đất, đi qua hành lang sẽ thấy một gian thạch thất (phòng đá) kín mít, đuốc lửa thấp xung quanh tăng thêm vẻ ngột ngạt. Trong thạch thất có rất nhiều dụng cụ, ở giữa là một nam tử trần trụi nửa thân trên, hai tay hai chân bị xiềng xích.

Nam tử tóc rối bù, trên mặt đầy vết máu khô, che đi hơn nửa tướng mạo, nhưng chẳng che không nổi ánh mắt dẫn ra ý cười chế giễu và chống đối. Thân thể tinh trắng rất nhiều vết roi, có chỗ sâu đến khắc cốt.

“Bái kiến Vương gia!” Lính gác ở trong hình phòng trông thấy người vừa đến, lập tức cung kính hành lễ.

“Chắc chắc, tiểu Cửu, người hà tất phải như vậy?” Tam Vương gia đi thẳng về phía nam tử, được năm bước liền đứng lại, lắc đầu thở dài nói: “Bản vương chỉ muốn hỏi người một câu mà thôi, người xem lại mình đi, đã biến thành cái giẻ rách.”

Nam tử cười nhạt: “Đa tạ Tam hoàng huynh quan tâm.”

“Tiểu Cửu.” Tam vương gia lắc đầu ” Người từ trước đến giờ luôn là kẻ thông minh nhất trong mấy người huynh đệ chúng ta, người biết người đã mất tích hơn hai ngày, quân của người nhất định đang đi tìm.”

“Thế nhưng ta đoán không ra, Tam Hoàng huynh vì sao lần này trực tiếp ra tay?” Nam tử lộ vẻ khó hiểu.

“Không phải vừa nói rồi sao, cũng chỉ muốn hỏi người một câu mà thôi.”

“Tiểu Cửu cũng đã nói, tiểu Cửu cái gì cũng không biết, đặc biệt là chuyện Tam hoàng huynh muốn biết, tiểu Cửu càng không biết.” Nam tử rất thành thật đáp.

Nhưng vừa dứt lời liền bị một cái tát lệch mặt.

“Dám dùng ngữ khí ấy nói chuyện với Vương gia.”

Tiểu Cửu nhìn chằm chằm người vừa đánh hắn: “Vị huynh đệ này, ta cũng là một Vương gia, người dám bắt chuyện với ta?”

“Đúng, người cũng là một Vương gia, nhưng là Vương gia bị giam trong ngục tù chúng ta.” Người nọ ngẩng cao đầu, ngữ khí xem thường.

“Tần Sở, không được vô lễ.” Tam Vương gia mở miệng.

“Vâng, Vương gia.” Người bị gọi là Tần Sở lui về phía sau.

“Tiểu Cửu.” Tam vương gia chậm rãi mở miệng: “Chúng ta là huynh đệ, ta cũng nói thật với người, là có rất nhiều người đang đi tìm người.”

“A”

“Thế nhưng tìm được hay không là một vấn đề.” Tam vương gia nói tiếp “Gần đây mật thám Đột Quyết đột nhập vào kinh, mọi người sẽ chỉ suy đoán theo hướng đó.”

(Đột Quyết là một dân tộc thiểu số của TQ, sau bị nhà Đường tiêu diệt.)

“Vậy ra Tam hoàng huynh khẳng định đã tính toán chu toàn cả rồi.” Tiểu Cửu gật đầu.

“Nên mới nói, nếu người thà chết không theo, ta cũng có thể thành toàn cho người.” Tam vương gia ý nặng tình sâu nói: “Người nói cho ta biết hay người không thể nói cho bất luận kẻ nào biết, dù chọn cái nào đối với ta mà nói đều có lợi.”

Tiểu Cửu mỉm cười, nhắm mắt, nhíu mày, tựa hồ đang suy tư.

“Người ngẫm nghĩ cho kỹ đi.” Tam vương gia gật đầu, “Đúng rồi, nhân tiện nhắc người, nơi này là biệt quán của Vương gia ta, không có nhiều kẻ có bản lĩnh dám xông vào đây làm loạn. Chúng có là tử sĩ cũng không hề gì, nhưng rần mất đầu, chỉ sợ bọn chúng cũng không dám tùy tiện làm ầu.”

Tiểu Cửu càng nhăn mày, thậm chí không thèm để ý tới huynh trưởng.

Thế nên Tam vương gia vẫy vẫy tay, xoay người muốn rời đi, nhưng chợt nhớ ra điều gì đó, nói với lính canh hai bên: “Chớ đánh Cửu vương gia nữa, bất kể thế nào hắn vẫn là một Vương gia, tình hình này hắn cũng không có khả năng phản kháng.”

“Rõ.” Lính gác đồng thanh trả lời.

Bất quá đợi Tam vương gia đi rồi, những kẻ còn lại liền cười nhạo người đương chìm trong suy tư kia: “Đúng vậy, dẫu sao cũng là một Vương gia. Hiếm khi hắn gặp nạn, thường ngày chúng tiểu nhân đều bị ngài khi dễ, hôm nay cũng phải để tiểu nhân ném thử mùi vị khi dễ Vương gia chứ.”

Binh sĩ này di chuyển ra phía sau Cửu vương gia, cầm roi có bôi nước muối ra sức quát mạnh. Tuy nhiên không hề nghe thấy nam tử trời sinh ngạo khí kêu một tiếng đau đớn.

“Ai?!” Người đứng canh bên ngoài chỉ có thể hô một tiếng, liền bị một cánh tay từ phía sau vươn ra vặn cổ.

Hắc y nam tử buông tên đã bất động quay đơ, gật đầu với những người đang phủ phục trên đất hoặc ẩn mình sau giả sơn. Đợi họ theo phía sau, y liền tự mình dẫn đầu nhóm đột nhập vào sài phòng. Người bên ngoài vẫn chưa phát hiện ra, nam tử lục soát một vòng, nhân thần dẫn theo ý hỏi hướng về phía đám người theo vào phía sau.

Lập tức có hai người đi tới, kiểm tra khắp phòng.

Bên ngoài đã nghe thấy động tĩnh. Nam tử liền bước nhanh tới bên cửa, thấy cách đó không xa có ánh lửa tới gần, không khỏi ngẩng đầu nhìn hai người đang mò tìm cơ quan mật.

Thời gian cấp bách, cơ quan mật còn chưa tìm ra, kẻ địch đã đến rồi.

“Kẻ nào dám to gan lớn mật xông vào biệt quán của Tam vương gia?!”

Tần Sở hét lớn một tiếng, tức giận trừng mắt nhìn ba mươi kẻ lạ mặt đang đứng đối diện.

Hắc y nhân dẫn đầu nhóm ra hiệu bằng ánh mắt với người bên cạnh, dùng thế tiến công nhanh như chớp, bắt ngờ rút kiếm xông lên.

Bầu không khí hết sức căng thẳng, hai đội quân nhanh chóng bao vây họ, chỉ chờ sơ hở đối phương lộ ra trong nháy mắt.

Hiển nhiên thân thủ của hắc y nhân cao hơn Tần Sở một chút, phút chốc đã chiếm thế thượng phong. Tuy nhiên phía sau Tần Sở là cao thủ ám khí, vài chiếc phi đao sáng lóe xé gió bay tới, hắc y nhân đang xông lên liền thối lui về sau tránh nhưng vẫn ăn phải một đao ở đầu bả vai. Tần Sở nhân cơ hội đó muốn dùng một đao tiên mạng của y, nhưng vì quá mừng rỡ mà lộ sơ hở, bị y phản chiêu, một kiếm xuyên ngực.

“Tần đại nhân!” Đội người bên kia thấy thủ lĩnh thụ thương, gầm lên giận dữ, tức khắc lao ra.

Hắc y nhân ngênh tiếp. Hai người nọ cuối cùng đã tìm được cơ quan mật trên chỗ nắm cửa, gạt ra, sài nhà liền chuyển dời.

Hai người hắc y nhân khác tiến đến, đỡ đồng bạn bị thụ thương vai trái, vội vã lùi vào mật thất bên trong sài phòng.

Cửu vương gia đang cúi đầu, máu từ trên trán chảy xuống khiến mắt nhìn không rõ phía trước, nhưng có thể dựa vào tiếng động mà phán đoán, tiếng chân chạy tới ngay một gần. Khóe miệng nhếch lên, hấn ngẩng đầu. Chỉ chốc lát sau, quả nhiên qua sắc đỏ mờ mờ của máu nhìn thấy một thân ảnh hắc y nhân.

“Vương gia.” Người dẫn đầu kêu một tiếng, vốn là thanh âm nghiêm túc nhưng có pha chút cười châm chọc.

Cửu vương gia hơi nghi hoặc, lắc lắc đầu, nhưng vẫn chỉ thấy lơ mờ như cũ.

Mấy người khác đi tới chặt đứt xích ở tay chân hắn, phủ lên người hắn một chiếc áo khoác. Cửu vương gia xoa xoa cổ tay, bước đến nắm lấy cổ tay hắc y nhân dẫn đầu nhóm: “Đa tạ nương tử cứu ta.”

.... Hiện trường nhất thời im phăng phắc, âm thanh đánh nhau ngay bên ngoài càng thêm rõ ràng.

“Khụ” Có người mở miệng: “Hiện tại tính sao?”

“Đánh bất tỉnh hắn kéo đi.” Người dẫn đầu ra lệnh một tiếng, vờ vai người vừa nói rồi xoay người bỏ đi.

“Nương tử, khoan, nương tử đừng....”

Sau gáy chợt nhói lên, trước khi rơi vào bóng tối hôn mê hắn còn miễn cưỡng hừ lạnh một câu: “Triệu Tiểu Cường, người dám....”

“Vương gia thể lực tiêu hao rất nhiều, các người phải bảo vệ hắn cho tốt.” Người dẫn đầu thản nhiên nói.

“Rõ.” Người phía sau đáp, nửa câu cuối, hai từ “nương nương” nuốt vào bụng không dám nói ra.

Cửu Vương phi dẫn ba mươi tử sĩ, đối mặt với vòng vây trùng trùng điệp điệp, cuối cùng đã mở được đường máu, mang Cửu Vương gia hôn mê bất tỉnh cứu ra khỏi biệt quán của Tam vương gia.

Ba mươi tử sĩ trọng thương ba người, bị thương nhẹ năm người. Cửu Vương phi vai trái bị phi đao có độc đâm thương, sau khi đột phá vòng vây và hợp quân với viện binh, khó cầm cự thêm, ngã xuống hôn mê.

2. Chương 2

Khê động mí mắt, cảm giác nặng nặng. Ý thức dần dần khôi phục lại, nam nhân muốn càu nhàu vài tiếng, nhưng phát hiện bản thân không thể phát ra âm thanh.

Sau đó y cảm giác được có người nâng mình dậy, bên miệng có nước ấm. Y liền mở miệng chậm rãi uống. Động tác người nọ vô cùng từ tốn, dường như rất sợ làm y bị sặc.

Cảm thấy đủ rồi, y khẽ lắc đầu, người nọ lập tức hiểu ý, đem chén nước đặt lên đầu tủ bên cạnh giường, lại đỡ y ngồi dựa vào hắn.

Sau một lúc cảm thấy đã hồi phục một phần sức lực, y mới chậm rãi mở mắt ra, nhìn thấy trước mắt mình là một gương mặt thân thuộc.

“Người cuối cùng đã tỉnh.” Trang Cửu thấp giọng hỏi: “Cảm giác thế nào?”

Tiền Vinh chớp mắt mấy cái: “Không sao, ngoại trừ việc nội lực chưa quay về.”

“Vậy là tốt rồi.” Trang Cửu dẫn ra nụ cười: “Đã khiến người cực khổ.”

“...Không có gì.” Tiền Vinh thản nhiên nói: “Người không sao chứ?”

“Đều là vết thương ngoài da, chẳng có gì đáng nói.” Trang Cửu khẽ vuốt một sợi tóc y ép xuống “Nhưng người mới thật sự khiến ta sợ, vừa tỉnh lại liền phát hiện người cũng hôn mê, ta phải mời Hoàng đại phu đến giải độc cho người xong mới thoáng yên tâm.”

“....” Tiền Vinh rất muốn đập rơi cái bàn tay không chịu an phận kia, nhưng lực bắt tòng tâm, đành nói: “Ta hôn mê bao lâu rồi?”

“Ba bốn ngày.” Trang Cửu đáp: “Người trong phủ cũng rất lo cho người.”

Đúng là nhắc Tào Tháo, có Tào Tháo. Bởi vì cửa không đóng, Triệu Tiểu Cường đến thăm Vương phi nhân tiện bẩm báo công vụ cho Cửu vương gia thì một màn thâm tình đập ngay vào mắt, nhất thời cảm thấy lạnh lừng. Muốn lén chuồn ra, nhưng Cửu vương gia đã nghe thấy tiếng bước chân thuộc hạ, hần chỉ có thể làm ra vẻ vô tội cái gì cũng không thấy, mở miệng nói: “Thuộc hạ tham kiến Vương gia, Tiền chủ tử.”

“Vào đi.” Cửu vương gia nói, thả người trong lòng ra, đỡ y ngồi dựa vào gối. Sau đó đi tới bàn.

“Tiền chủ tử không sao chứ?” Triệu Tiểu Cường hỏi.

“Khụ. Cảm tạ đã quan tâm.” Khí tức còn yếu, Tiền Vinh đáp nhẹ.

“Không dám. Nếu không có ngài, chúng tôi đâu thể thuận lợi cứu Vương gia ra.”

“Các người cũng có công, ta không khác các người là mấy.” Tiền Vinh nói.

“Không không...” Triệu Tiểu Cường trong bụng thầm nghĩ, ngài là Vương phi à, sao có thể “chẳng khác mấy” bọn ta? Nhưng hần chẳng dám nói ra miệng — tâm phúc, thủ hạ của Cửu Vương gia đều biết Tiền chủ tử đến từ Ngân Tùng Bảo, thành thân giả với Cửu vương gia, cực kỳ khó chịu với thân phận “Vương phi”. Dĩ nhiên vẫn có cảm tử quân không sợ chết, suốt ngày gọi “nương tử, nương tử”, nhưng chung quy hầu như đều chết thảm.

“Nói chính sự đi.” Trang Cửu mở miệng nói.

“Vâng.” Triệu Tiểu Cường bước mạnh lên phía trước một bước, cầm trong tay một phong thư vẫn còn nguyên sếp dán, trình cho hần.

Trang Cửu cầm lấy, mở niêm phong, rút ra một tờ giấy, đọc xong liền tiến đến chậu than gần đó thiêu hủy.

“Vương gia, tình hình thế nào?” Triệu Tiểu Cường hỏi.

“Quyển sách kia đã hảo hảo giấu xuống miền Nam, Tam vương gia nhất thời sẽ không thể tìm được. Nếu hần có động tĩnh mới, chúng ta sẽ nghĩ thêm biện pháp đối phó.”

“Hần đối với ngài lần này như vậy, vì sao không...” Triệu Tiểu Cường khó hiểu.

“Sách ấy là một quân cờ tốt, dùng vào việc nhỏ này không đáng.” Cửu vương gia thản nhiên giải đáp

“Vâng.” Triệu Tiểu Cường gật đầu, “Thuộc hạ không còn sự tình gì cần bẩm báo. Vương gia có muốn dặn dò gì chúng nô tài?”

“Hết rồi, người lui xuống đi.”

“Vâng.” Triệu Tiểu Cường nói: “Thỉnh Tiền chủ tử hảo hảo dưỡng thương.”

“Đa tạ quan tâm.” Tiền Vinh đáp.

Đợi Triệu Tiểu Cường lui ra ngoài, Trang Cửu ngồi bên giường cười nói “Ta cũng hơi mệt, người nằm dịch vào trong một chút, để ta nằm nghỉ tạm.”

“.....” Tiền Vinh nghiêng đầu nhìn hần một lát “Người nói lần này người bị bắt, Tam vương gia sao không hảo hảo giữ thể diện cho người?”

“Hần muốn.” Trang Cửu vô cùng biết lợi dụng giống như cảm nhận của Tiền Vinh về hần, “Đáng tiếc không có cách.”

Tiền Vinh vô lực so chiêu với hần, lại thấy hần trưng ra bộ dạng đáng thương: “Ta đã không ngủ mấy đêm để chăm sóc người đó.”

Tiền Vinh nhìn hần hai mắt thâm quầng, rớt cuộc đành nhượng bộ, lùi vào bên trong nhường hần nằm.

Trang Cửu vô cùng cao hứng cởi giày trèo lên giường, kéo cái chăn qua đắp.

Tiền Vinh cũng kê hần, nhắm mắt lại dưỡng thần.

Một lúc lâu, mới nghe thanh âm chân thành như nước chảy, “Cảm tạ người, Tiểu Tiền.”

Cửu vương gia và Ngân Tùng Bảo kết thông gia, đại hôn đã hơn ba tháng. Thuộc hạ, nô bộc trong Vương phủ dần quen với việc hầu hạ nam Vương phi nương nường, chủ nhân của Vương phủ cũng khoái việc đùa giỡn với nam Vương phi nương tử

Kỳ thực hai người họ đã quen biết nhau một thời gian khá lâu. Thuật lại chuyện lúc đó, Cửu vương gia không biết vì lẽ gì mà nhất nhất muốn tìm Ngân Tùng Bảo gây phiền toái —sau đó trên triều ra sắc ủng hộ, bảo vệ thập tam hoàng tử, lời kéo chú ý của bảo chủ Ngân Tùng Bảo, muốn mượn thực lực của họ để giúp hắn. Ngân Tùng bảo chủ phái một trong những thủ hạ được tin cậy nhất là Tiền Vinh đi tra xét ngọn nguồn.

Tra xét kiểu gì mà bị Cửu vương gia bắt được, tên đó mặt dày không biết xấu hổ, truy đuổi trai nhà người ta đến mức phải bỏ chạy. Hắn còn nói là vừa gặp đã nhất kiến chung tình, thậm chí mò tới tận cửa Ngân Tùng Bảo cầu hôn, muốn nghênh thú Tiểu Tiền vào phủ hắn làm Vương phi, vô cùng hôn hoan. Hắn cũng cam đoan suốt đời chỉ thú một người, tuyệt không lăng nhăng, tuyệt không thay lòng đổi dạ, dù Tiểu Tiền có đánh đập, sai bảo gì, nhất định hắn sẽ sùng ái y lên tận trời trong khả năng của mình —— hắn càng nói nhiều thêm một câu, mặt Tiểu Tiền càng xám đen, thiếu chút nữa y không thèm quan tâm tới phân chi trên dưới mà ngay trước mặt bảo chủ, bụp vào cái mặt chân thành của Cửu Vương gia một chưởng.

Tuy rằng ai cũng rõ Cửu vương gia làm ra hành vi hoang đường ấy chỉ là mượn cớ liên hợp với Ngân Tùng Bảo cường mạnh, thuận tiện nhiều loạn tai mắt theo dõi. Nhưng y nhìn đám phụ tá bằng hữu của mình tận lực nén cười, trái lại bảo chủ cùng thiếu niên chủ tử vẻ mặt lại chính khí nghiêm túc, điềm tĩnh, Tiểu Tiền phi thường ức chế.

Ngân Tùng bảo chủ Thương Mặc vô cùng dễ tính đáp ứng lời cầu hôn của Cửu vương gia, còn nói là đã chuẩn bị hảo của hồi môn từ lâu, chỉ chờ Cửu vương gia tới rước Tiểu Tiền về phủ. Hai nam nhân tuấn đạt cứ thế mà cười ha hả vui vẻ, quyết định đại sự chung thân của Tiểu Tiền.

Bảo y làm sao có thể chịu nổi? Làm sao có thể cưới vợ sinh con nữa đây?

Chẳng một ai buồn để ý tới lời kháng nghị của y. Không lâu sau, kiệu lớn tám người khiêng rước y rời khỏi Ngân Tùng Bảo, sau đó lên xe ngựa phủ vải đỏ mừng hỉ, dọc đường đi vô cùng náo nhiệt ồn ào, như sợ người khác không biết Cửu Vương gia đón dâu, Ngân Tùng Bảo gã nam nhân. Sau khi vào kinh thành, lại đổi sang ngòi kiệu, dọc đường đánh trống thổi kèn đến tận trước cửa Cửu vương phủ —cũng đang giăng đèn kết hoa.

Cửu vương gia đá cửa kiệu, cơ mà phải đá mấy cái liền thì cái cửa mới chịu văng ra...ôm lấy người so với hắn cao hơn một chút nhưng vóc người tương đối gầy, phủ lên nam tử Tiểu Tiền hỉ phục, trước ánh mắt chằm chằm của mọi người, sải bước đường hoàng đi vào trong đại môn.

Điều Tiền Vinh thực sự không sao giải thích được chính là hành động của Cửu vương gia như vậy sẽ biến thành truyện cười trong thiên hạ, rốt cuộc là hắn có âm mưu gì? Y muốn mọi việc cưới hỏi diễn ra thâm lặng. Như vậy là hay nhất, để sau này bọn họ còn có cơ hội thoát thân khỏi mối quan hệ nực cười này....Tuy nhiên lý do thoái thác trách nhiệm của Cửu vương gia rất hùng hồn, hắn làm thế đương nhiên là muốn Tam vương gia lẩn phe cánh của gã nhìn thấy thập phần rõ ràng.

Tiểu Tiền phi thường căm tức.

3. Chương 3

“Ái phi, hôm nay hoàng huynh hỏi thăm ngươi đó.” Hạ triều, Trang Cửu trở về chủ ốc, một bên thay thường phục, một bên hỏi Tiền Vinh đang ngồi trước cửa sổ đọc sách.

Tùy tùng Triệu Tiểu Cường và Dương Duệ chỉ thấy Tiền Vinh trả lời lãnh đạm “ân” một tiếng, cực kỳ thất vọng ——nhớ hồi Vương phi mới nhập phủ, mỗi khi Vương gia “gọi yêu” liền đánh người thẳng tay. Hiện tại

Vương gia vẫn thích gọi đùa như trước nhưng Vương phi đã quen, chán chả buồn phản ứng, bình thản đáp lời.

Mọi người trong vương phủ đều nghĩ, thế là mất đi một thú vui...

“Hắn hỏi người khi nào có thể sinh cho ta một tiểu thể tử hoặc quận chúa.”

“.....Người cứ ra ngoài ôm một đứa về cho nhanh.”

“Của người sinh ta mới thương.”

“... Vương gia, đừng để ta cảm thấy người trơ trên vô sỉ.” Ngay cả ngữ khí uy hiếp cũng phi thường lãnh đạm.

Trang Cửu đã thay xong y phục, đi tới bên cạnh Tiền Vinh: “Hôm nay người sao rồi?”

“Tạm tạm.” Tiền Vinh nói: “Chính là có chút vô lực, không thể tụ khí.”

“Mau khỏe nhanh lên.” Trang Cửu than vãn “Ta phi thường hoài niệm cảnh trước đây, người hơi một tí là đánh đập ta ta tàn nhẫn...”

Tiền Vinh liếc xéo hắn một cái, khoe miệng mơ hồ giật giật.

“Hôm nay hoàng huynh còn nói, đã ủy khuất người rồi.” Trang Cửu lại kéo lại trọng tâm câu chuyện quay về.

“Phiền người nói lại với hoàng thượng, lấy chồng theo chồng, ta không ủy khuất.” Tiền Vinh trả lời.

Trang Cửu ngồi đối diện y, khe thở dài một cái: “Hoàng huynh cũng biết mọi chuyện, nhưng lão tam hành sự từ trước đến giờ luôn cẩn thận, lần này cũng không ngoại lệ. Hắn có rất nhiều người trung thành và tận tâm sẵn sàng chịu tội thay hắn, biệt viện cũng không phải của hắn trên danh nghĩa. Chỉ mỗi lời ta nói không thể coi là bằng chứng.”

“Ta biết.” Tiền Vinh buông sách “Hoàng thượng đều nhìn thấu mọi sự.”

“Nhưng người muốn nói ngài biết rõ hết thảy, nhưng lại thờ ơ để mặc người khác tranh đấu, là rất độc ác, đúng không?” Trang Cửu thuận miệng hỏi.

“Ta không có ý ấy.” Tiền Vinh khe nói.

“Đối với người chính là ý này.” Trang Cửu đứng dậy, vung tay áo “Người nói ta đây đang làm gì? Ta trăm phương ngàn kế, tận lực bày mưu tính toán là vì cái gì?”

Tiền Vinh lại cầm sách lên đọc, không trả lời hắn.

Ngày thứ hai, Cửu vương gia sau khi hạ triều hấp tấp phóng về nhà.

“Ái phi, ta đã trở về.” Trên tay hắn xách một hộp đồ ăn tinh xảo đi vào ngọ thất.

Tiền Vinh đang đọc sách, chẳng buồn cử động.

“Ái phi, hôm nay hoàng thượng ban cho ta điểm tâm do Nam phi của ngài làm. Ta một miếng cũng không ăn, mang hết về cho người nè.” Trang Cửu cười nịnh nọt.

“Ngọt không?” Đường nhìn của Tiền Vinh di động khỏi trang sách.

“Không ngọt không ngọt. Tay nghề của Nam phi ngay cả hoàng thượng cũng tán thưởng, hơn nữa tự tay nàng làm a. Trà bánh này một điểm cũng không ngấy, vừa vào miệng đã tan ngay, mùi thơm phức dễ chịu...” Trang Cửu ngừng lại “Người nếm thử xem.”

“Ăn.” Tiền Vinh gật đầu “Cảm tạ.”

“Không cần khách khí, có gì đâu.” Trang Cửu lập tức bước đến, nâng thực hộp, mở ra.

Quả nhiên mà mỹ vị động lòng người, có sáu cái, tất cả đều đặt trước mũi Tiền Vinh.

Nhìn ánh mắt như cún con của Trang Cửu, Tiền Vinh dù biết bản tính của hắn, vẫn chẳng nỡ nhấn tâm cự tuyệt hảo ý. Nhón một khối điểm tâm bỏ vào miệng, quả nhiên ngon như Trang Cửu miêu tả. Tiền Vinh tinh tế nhắm nháp thưởng thức, đợi nuốt xuống hết mới nói: “Quả đúng là món ngon. Người cũng ăn đi.”

Trang Cửu lắc đầu cười: “Không, này là ta mang về cho người ăn mà.”

Tiền Vinh bắt đắc dĩ: “Vậy người cứ bỏ xuống trước, ta sẽ từ từ ăn.”

“Được.” Trang Cửu lập tức y lệnh, đặt hộp điểm tâm lên bàn trà bên cạnh Tiền Vinh cho tiện tay dễ lấy.

Bên ngoài, hai thị nữ đi qua Triệu Tiểu Cường, vẻ mặt cực kỳ ngưỡng mộ, nhẹ giọng nói thầm: “Vương gia quả nhiên yêu vợ, chủ nhân thực sự là ông chồng tận tâm.”, bắt đắc dĩ trao đổi ánh mắt với Lý Cương đang đứng trước mặt, tự hiểu là không tuyên truyền ra ngoài. Vương gia mỗi ngày đều bày trò, thỉnh thoảng cũng có một hôm yên tĩnh....

Thời gian buổi tối, bên ngoài phòng ngủ, hai người dùng bữa tại đại sảnh. Trang Cửu sai người hâm nóng bầu rượu đem tới, muốn cùng Vương phi nâng cốc chúc mừng.

Đợi hạ nhân lui hết xuống, Trang Cửu hạ mình, thân phận cao quý tự tay rót rượu cho Tiền Vinh. Tiểu Tiền cũng không khách sáo, cùng hắn chạm chén đối ẩm.

Từ lúc Cửu Vương phi vì cứu Vương gia mà bị trúng độc tới nay, Cửu vương gia đối với Vương phi yêu thương gấp bội, việc gì cũng đích thân làm. Hạ nhân đều xì xào sau lưng, hai phu thê bọn họ sau tân hôn, tình cảm rất nồng cháy. Không phải thế thì sẽ không ‘yêu’ Vương phi tới độ mỗi lần đều “thân thể mệt mỏi không thể xuống giường”, đến tận trưa ngày thứ hai, thậm chí là đến chiều với nhìn thấy người.

Nhưng tình hình thực tế lại vô cùng thuần khiết, chẳng qua Tiểu Tiền không thẳng nỗi tửu lượng mà thôi.

Tiền Vinh dĩ nhiên biết bọn đây tứ mặt mũi ám muội, nhưng lần này lạ cái là không có nỗi giận. Theo lý mà nói, y đã hết cách, đương làm quen dần.

“Ngày mai có bận gì không?” Trang Cửu thuận miệng hỏi.

“Không có.” Tiền Vinh nheo mắt nhìn hắn.

“Khụ” Trang Cửu buông chén rượu, lần này nói nghiêm túc: “Ngày mai ta phải dự nghị sự thường kỳ, ta muốn người đi cùng ta.”

Tiền Vinh không trả lời hắn, chỉ nhìn hắn hoài nghi. Người nọ vẻ mặt chính khí nghiêm nghị, không nhìn ra mảnh khóe.

“Được.” Tiền Vinh do dự một chút rồi đồng ý.

Trang Cửu lập tức cười phấn khởi: “Ta biết mà, kỳ thực người đối với ta tốt nhất.”

“....”

4. Chương 4

Nhìn đại sảnh đường phía dưới hơn mười đại nhân vật uy danh, mà chính mình lại ngồi ghé trên, Tiền Vinh có loại cảm giác như kẻ trộm thuyền bị bắt nhảm.

Cửu vương gia vận y phục đồ, nhất cử nhất động đều uy nghiêm tự nhiên, tọa phía dưới là các nhân tài kiệt xuất – “người quen” của Cửu vương gia ở mọi nơi, mọi ngành nghề.

Trước đây ở Ngân tàng Bảo, y chưa từng gặp tình cảnh này. Mấy mưu sĩ bọn họ cũng được coi là cánh tay đắc lực của bảo chủ Ngân Tàng Bảo. Thế nhưng ngồi ở chính giữa, là lần đầu tiên a.

Y cũng không sợ bản thân mất bình tĩnh đến mức lúng túng, chính là, để y ngồi bên cạnh—với thân phận Vương phi, ý đồ Trang Cửu rất khó lường.

Cửu vương gia hống phát ra vài tiếng đờng hắng, lập tức dưới đại sảnh đột nhiên yên tĩnh. Mọi người đều nhìn về phía vị Vương gia ngọc thụ lâm phong tọa trên đại sảnh.

Thế là Tiền Vinh cũng tức khắc được “dư ảnh ánh mắt ” tẩy trần.

Ngẫm mà xem, Cửu vương gia đại hôn, thú nam nhân làm phi, đồng thời ân ái mặn nồng, việc này đến nay chính là đề tài chuyện phiếm của hoàng thành. Mà vị Vương phi kia sau khi nhập phủ ít tiếp xúc bên ngoài, đa số người ngồi đây mới chỉ nghe danh, chưa từng gặp mặt. Sở dĩ vì vậy mà họ rất hiếu kỳ a. Hôm nay đã được nhìn, chà, quả thật là tuần tú khôi ngô, khí thế có thể so được với Vương gia, thực sự là một đôi thần tiên quyến lữ...

Tiền Vinh thấy mí mắt nháy liên tục, lỗ tai nóng đỏ.

Trang Cửu mở miệng nói: “Lần nghị sự thường kỳ này, vô cùng cảm tạ các vị chiếu cố đến.”

“Không không, đây là việc chúng tôi phải làm, là vinh hạnh của chúng tôi.” Người dẫn đầu đám người đang ngồi phía dưới, một ông lão râu tóc bạc phơ, vận hoàng sắc y bào lập tức nói.

Trang Cửu cười cười: “Các ngài chắc cũng nghe nói đến chuyện bản vương hai hôm trước bị cường đạo bắt cóc. Hai ngày sau đã nhận được rất nhiều lời thăm hỏi ân cần của các vị. Bản vương hiện tại không có gì đáng lo, đa tạ các vị đã quan tâm.”

Hắn ngừng một chút, đường nhìn chuyển hướng sang người bên cạnh, ôn hòa cười nói: “Lần này nhờ có Tiểu Tiên cứu kịp, còn hại người liên lụy bị trúng độc. Bản vương trong thâm tâm rất lấy làm cảm kích. Nhân đây, ta xin được nói một tiếng tạ ơn.”

Tiền Vinh nhin xuống khoe miệng co giật, gạt bỏ vẻ tươi cười cứng đờ: “Vương gia không cần khách khí.”

Cửu vương gia cười đáp lại, quay đầu sang nhìn mọi người nói: “Ta mong các vị sau này đối với Cửu Vương phi cũng như đối với bản vương, bất cứ lời nào cậu ta nói đều là chỉ lệnh, mong các vị đại gia hảo hảo phối hợp.”

.....Nhẫn xuống.

“Đó là đương nhiên rồi, Cửu vương gia cùng Vương phi thâm tình sâu nặng như đôi chim liền cánh, như đôi cá liền vây, là điều hoan hỉ đáng chúc mừng.” Một người khác đáp lời.

..... Thế giới này rốt cuộc bị làm sao? Lẽ nào không ai thực bụng cảm thấy sầu lo chuyện “Vương phi là nam nhân” ư? Lẽ nào không ai quan tâm đến huyết mạch của hoàng thất, chuyện tuyệt tử tuyệt tôn à? Lẽ nào không ai cho rằng Cửu vương gia là kẻ bại hoại đạo đức, coi thường luân lý?

Coi như lùi một trăm bước, hiện nay thế đời khoan dung, có thể chấp nhận y là một Nam vương phi. Có điều tại sao mấy vị kia chẳng những vẫn giữ được vẻ đạo mạo, lại còn không lộ ra một tia bất thường?! Tạm xem như Vương gia lạm dụng quyền hành bức bách người khác, cũng khó nói là tìm không nổi một “tráng sĩ chính nghĩa”?

Cửu vương gia và mọi người dưới sảnh đường vẫn tiếp tục nghị luận chuyện nóng gì đó. Tiền Vinh phân tâm, nửa nghe, nửa muốn phát điên.

Từ lúc “tiến phủ” tới nay, y cho rằng bản thân vô cùng nhẫn nại chịu đựng, rèn luyện. Thế nhưng Trang Cửu chính là có bản lĩnh bức một người trầm tĩnh như hắn mấp mé lần ranh cuồng nộ.

Nguội xuống, phải lý trí, phải lạnh lùng....phải nhớ dù gì thì y cũng là một trong những mưu sĩ được Ngân tủng bảo chủ tin cậy.

“Tiểu Tiên? Tiểu Tiên?” Trang Cửu gọi y hai tiếng liền, thấy y nhất thời không đáp lại, thần sắc liền lộ vẻ lo âu.

Tiền Vinh khoe miệng miễn cưỡng nhếch lên mỉm cười “Vương gia, ta đang nghe.”

Xưng hô cũng là một vấn đề. Người trong Vương phủ đều biết lúc trước Cửu vương gia chỉ vì một câu “ái phi” mà lãnh nguyên âm trà đập mặt, thế nên chẳng ai dám gọi y là “nuơng nuơng”, chỉ gọi “Tiền chủ tử”.

Nhưng chính y cũng không rõ bản thân mình phải xưng hô với hần thế nào, “thuộc hạ”? “thần”? “thần thiếp”?

..... Chẳng còn cách nào khác mà lãnh đạm xưng “ta”, kết quả khiến mọi người sợ hãi than thầm, Cửu vương gia quả nhiên rất sủng tân phu nhân mới cưới, thậm chí chấp nhận y xưng hô ngang hàng với hần.

....

“Người nghĩ việc này thế nào?” Cửu vương gia ân cần hỏi.

“Người nọ lần này đối với người như vậy mà người vẫn còn giữ được vài phần thể diện, chỉ là...” Tiền Vinh trầm ngâm một chút.

“Làm sao?”

“Còn chưa đủ ác tâm.” Tiền Vinh nói.

“A?”

“Người nọ ở kinh thành có không ít sản nghiệp và liên đới, theo như lời Vương gia mới nói là đoạt đi tữu lâu và quán trọ của hần. Nhưng mà rét có trăm chân, động vào chỗ nhỏ ấy không đủ giải ngứa hần, chỉ bằng âm thầm từ hần truy ra thanh lâu, phường bạc liên quan.” Tiền Vinh nói tiếp “Hần biết rõ là ngài tập kích trả thù, cũng biết ngài đã có sự chuẩn bị trăm bề, đồng thời còn đang giữ quyển sách kia, hần sẽ chẳng dám xuất toàn lực đối phó ngài.”

Trang Cửu nhìn y, cười không nói.

Người dưới sảnh đường đều bàn tán “Thế nhưng...sản nghiệp đó, không phải càng thêm nhỏ không đáng kể?”

Trang Cửu suy tư một lát, gật đầu nói: “Quả nhiên là mưu sĩ xuất thân từ Ngân Tùng Bảo. Cứ chiếu theo lời người nói mà làm.”

Dưới đại sảnh kinh ngạc. Cửu vương gia cười nói: “Chúng ta cứ đường sáng mà đi, còn như chỗ tối có liên quan gì đến ta...”

“A...” Mọi người hiểu ra.

Tuy rằng không có bao nhiêu người biết chính xác, nhưng từ giọng nói của Cửu vương gia, tựa hồ đều hiểu loáng thoáng: Tam vương gia âm thầm nhúng tay vào một sản nghiệp, e rằng không có âm mưu đơn giản.

Sau khi Trang Cửu hỏi ý kiến Tiền Vinh, sự việc quyết định đóng cộp một cái. Tiền Vinh mơ hồ cảm thấy có ý đồ gì ẩn giấu, nhưng vẫn tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tận (biết gì nói nấy) như cũ, làm một người bạn chân chính phụ tá Trang Cửu bày mưu tính kế.

Nghị sự tan, Trang Cửu giả bộ vô tình nhìn lướt qua người tham dự một chút — nhân thân bọn họ nhìn Tiền Vinh từ hiếu kỳ đơn thuần ban đầu đã dần trở nên kính phục và tán thưởng hơn —khóe miệng hần nhếch lên cười.

Trên xe ngựa trở về phủ, Tiểu Tiền đột nhiên vỗ đùi tỉnh ngộ: khi trước chẳng phải bảo chủ cũng để chủ tử thiếu niên tự mình lập uy như thế sao?!

Quay đầu trừng mắt nhìn nam nhân vẻ mặt tươi cười vô hại, Tiểu Tiền mở miệng định nói, nhưng nói không nên lời. Đúng vậy, phải nói gì với hần?

Thấy tiểu Tiền đã hiểu sự tình phát triển ra sao, Trang Cửu càng khó che đậy tiểu ý của mình, cười khùng khục: “Quả không hổ là Tiểu Tiền a...”

.....Nam tử tuần tú chẳng thềm nhần nhện thêm nữa, liền xuất chưởng đánh tới.

Mã xa chấn động mạnh, Triệu Tiểu Cường đang đánh xe cảm thán, Vương gia và Vương phi tình cảm thật đúng là trước sau đều “mãnh liệt” ha....

5. Chương 5

Võ công của Trang Cửu so với Tiền Vinh kỳ thực kém hơn một chút, nhưng lại thường mò đến tìm Tiền Vinh muốn so chiêu luận bàn. Lý do rất là chính đáng và vẹn toàn: "Muốn luyện tập thân thủ nhiều hơn mới có thể ngăn địch, tự bảo vệ mình."

Tiểu Tiền dĩ nhiên không thể từ chối.

Thế nhưng, kết cục luôn giống như chuyện tình cảm của y với Trang Cửu.

Trong mười chiêu, hai người đều khá thoải mái. Nhưng Tiểu Tiền mệt hơn Trang Cửu, vì y không thể đá thương Cửu vương gia, cũng không được để hấn thừa cơ lợi dụng.

Một phút phân tâm, Tiểu Tiền bị Trang Cửu chớp lấy, người lẩn ra đằng sau, khóa chặt thắt lưng, cổ, hai tay, sau tai y thối nhẹ một cái.

Vành tai lập tức đổ dần, y vùng ra, xoay người tặng cho Trang Cửu một chưởng lên bả vai. Lực đạo hơi mạnh, Trang Cửu né không kịp, trúng chưởng, thối lui mấy bước, ngừng thế tiến công, la lên: "Đau đau ..."

... Tiểu Tiền siết chặt nắm tay, cố gắng dần cơn tức không đập vào cái bản mặt xấu xa kia.

Lý Cương nhìn trời nhìn đất nhìn mây, lại nhìn Triệu Tiểu Cường bên cạnh nhún nhún vai. Cảnh này, ban đầu nhìn thì còn thấy mới mẻ, sau đó là lo lắng, sau nữa lại thấy thú vị, hiện tại, nhìn nhiều đã chán.

Trang Cửu tay ôm vai, len lén nhìn Tiền Vinh, người trước mặt hấn diện vô biểu tình trừng mắt chiếu tướng hấn, trong đôi mắt kia rục lửa ngàn ngọn.

Chính là nó, thần sắc sinh động mà Trang Cửu yêu thích nhất. Cơ mà lần này—lén nhìn cái nữa—hình như có điểm quái...

Tiền Vinh trừng hấn một lúc lâu, đột nhiên vung tay áo: "Ta đột nhiên không khỏe, không thể cùng Vương gia luyện võ."

"Giận thật sao?" Trang Cửu cẩn thận thăm dò.

Tiền Vinh không thèm để ý tới hấn: "Ta về phòng nghỉ ngơi trước, thỉnh Vương gia tự luyện."

"Ồ này, Tiểu Tiền..." Trang Cửu đưa tay bắt lấy ống tay áo y, nhưng lại bị ái thể lạnh lùng hất ra vô tình.

Nhìn Tiểu Tiền không chút do dự xoay người quay về phòng, Trang Cửu méo miệng, vẻ mặt ngơ ngác vô tội: "Sao thế này ..."

Hai thuộc hạ đứng sau cố gắng kiềm chế kích động, mắt trợn trắng, chỉ ba chữ rõ ràng, đơn giản dễ hiểu thôi —tự chuốc lấy!

Trở lại phòng, Tiểu Tiền nhấp một ngụm trà.

Kỳ thực y cũng không định tức giận, chẳng qua do oán khí tích tụ mấy ngày liền đột nhiên bạo phát mà thôi. Mấy ngày nay...mấy ngày nay đều bị tên Cửu vương gia tôn quý mà kiêu ngạo, giảo hoạt kia trước mắt mọi người, không có gì là không đổ lên đầu y, một chút chuyện nhỏ của Cửu vương phủ cũng giao cho y xử lý. Tiểu Tiền là mưu sĩ, hà cớ gì mà y lại không hiểu, giao việc cho y làm chẳng phải bí mật lớn lao gì chính là— Trang Cửu đang dần dần đặt y vào vị trí trung tâm của Cửu vương phủ. Mà y, thậm chí ngay cả cơ hội cự tuyệt cũng không có.

Tất cả mọi chuyện đều mơ hồ cảnh báo cho Tiền Vinh biết, y dường như đang chạy trên con đường không có lối về, càng chạy càng xa...Mà đầu số gây nên tội nợ lại cảm thấy chuyện động trời ấy rất hiển nhiên.

Người trong vương phủ, kẻ chẳng rõ sự tình thì nghĩ hai cha chỉ cãi lộn oánh nhau ầm ĩ kiểu thương nhau lắm, cắn nhau đau, kẻ biết sự tình bên trong lại cho rằng tình cảm của Cửu vương gia đối với y rất tinh tế.

Ài, tinh tế như sợi len! Người nọ chẳng qua là diễn kịch, giả bộ làm kẻ thâm tình vô lại, thật thật giả giả, chẳng qua hẳn rất sợ người đời nhìn thấu mình—chỉ e rằng ngay cả chính hẳn cũng không hiểu được đâu mới là điều tốt nhất.

Vì vậy Trang Cửu quán Tiền Vinh thì có quán, nhưng cho tới bây giờ vẫn giữ đúng mực, không vượt quá giới hạn, chỉ thỉnh thoảng đùa giỡn khiêu khích sức chịu đựng của bạn Tiểu Tiên.

Trong mắt người bên ngoài, Cửu vương gia giống như lời hẳn thường nói: “Ái thê”, “Kính thê, “Úy thê” (yêu vợ, kính vợ, sợ vợ:’))

Vì lẽ đó hạ nhân của Vương phủ chỉ biết Vương phi là người mạnh mẽ nóng tính —trái ngược với vẻ thanh tú bề ngoài— đối với Vương gia cực kỳ nghiêm khắc, mà Vương gia cũng phi thường khoan dung.

Biết thân phận thật của Tiền Vinh không nhiều người, đều là tâm phúc tử sĩ đi theo Trang Cửu. Ngay từ đầu, bọn họ vốn không để ý đến Tiền Vinh, chỉ cảm thấy đây là một cuộc “hôn nhân chính trị” và y là một quân cờ mà thôi. Nhưng từ khi y dẫn đầu nhóm tử sĩ liều chết xông vào biệt quán cứu được Trang Cửu, nhân thân những người đó nhìn y vừa tôn kính vừa yêu mến. Chưa kể thái độ Cửu vương gia tỏ rõ cho bọn họ thấy y là đối tượng để họ trung thành đến chết.

“Cạch!” Tiền Vinh dần chén trà xuống bàn, miết trán than nhẹ.

Y bất quá chỉ là một cô nhi được Ngân Tùng bảo chủ đời trước nhặt về, hơn nữa cũng chỉ là trợ thủ mưu sĩ giúp Ngân Tùng Bảo. Y có năng lực gì, tài đức gì mà có hơn mười một tử sĩ dốc lòng với mình.

Trang Cửu tìm vào phòng, ướm thử: “Tiểu Tiên?”

Tiền Vinh ngẩng đầu nhìn hẳn “Vương gia.”

“Không giận nữa sao?” Trang Cửu đi tới, ngồi đối diện y.

“Ta không có giận.” Tiền Vinh bất đắc dĩ nói.

Trang Cửu nheo mắt, không tin lời y nói.

Tiền Vinh nhún vai, không hề muốn câu chuyện dây dưa mãi ở chuyện này, chuyển trọng tâm sang việc khác: “Bảo chủ nói bọn họ hai ngày nữa sẽ tới.”

“Àn, đúng vậy,” Trang Cửu gật đầu: “Tuy rằng lần này không phải vì công sự, chẳng qua bên ta muốn đáp lại cái lễ của bảo chủ người.”

“Àn” Tiền Vinh đáp “Chủ tử thân thể đã khá hơn rất nhiều, lần này tìm đến Hoàng đại phu chẩn bệnh, muốn trừ tận gốc bệnh bẩm sinh mãi không dứt.”

“Chủ tử người...” Trang Cửu lắc đầu cười “Bệnh tật mà đã lợi hại như vậy, nếu như khỏi bệnh, e là chẳng ai biết sức quynh rữ còn tới mức nào?”

Tiền Vinh nhìn hẳn khinh thường: “Người cho là ai ai cũng giống người sao?”

Chủ tử thiếu niên giờ đã xác lập được địa vị tại Ngân Tùng Bảo, trên dưới đều biết cậu là người đồng hành cùng bảo chủ, mặc dù thể nhược tiếng nhỏ, nhưng tâm tư kín đáo trầm lặng, không ác cũng không thiện, khó trách Trang Cửu nói lời ấy. Thế nhưng y và bọn Công Tôn Tề trong lòng đều biết rõ thiếu niên chủ tử, cũng chỉ chấp niệm (ý muốn độc chiếm) duy nhất với một mình bảo chủ nhà họ mà thôi.

“Ta? Ta thế nào?” Trang Cửu đột nhiên hứng thú.

Tiền Vinh quan sát hẳn từ trên xuống dưới một lượt mới nói: “Trong ngoài bắt nhất, giả thật khó phân, gian trá giảo hoạt, lòng lang dạ thú.”

Trang Cửu khước miệng co gật.

Tiền Vinh mỉm cười: “Có điều thiên tư hơn người, ngạo khí không sờn, trọng tình thủ tín, anh tuấn tiêu sái.”

Trang Cửu đầu tiên là sững sốt, liền sau đó sắc mặt lộ vẻ vui mừng: “Nói thật hả?”

Tiền Vinh câu dẫn một nụ cười: "Người đoán thử xem?"

"..."

6. Chương 6

Bãi triều một cái, Trang Cửu tay xách thực hạp, chạy như bay về Vương phủ. Tiền Vinh vừa xong buổi luyện sớm, đang ở trong sân vò khăn lau mặt.

Trang Cửu khoe miệng nhếch lên, bất ngờ tấn công một chiêu về phía người chưa kịp phòng bị.

Tiền Vinh sớm cảm giác có khí tức của người nào đó ở phía sau, nhanh nhẹn xoay người phòng ngự, nắm ngón tay dừng trước mặt người nọ đúng một thước.

"Chào buổi sáng, Tiểu Tiền" Trang Cửu cười hì hì.

"Chào buổi sáng, Vương gia." Tiền Vinh thu tay lại, xoay người tiếp tục lau mặt lau cổ.

"Hoàng thượng lại ban điểm tâm cho ta, đây là phần mang về dành riêng cho ngươi —" Trang Cửu giọng cao thực hạp. "Là điểm tâm ngoại tộc phía bắc tiến công nhé."

Tiền Vinh khẽ cười nói: "Cảm tạ Vương gia."

"Đừng khách sáo, là chuyện ta muốn làm thôi." Trang Cửu biểu tình giống đang hiển dương vật quý.

Tiền Vinh lau người xong, để thị nữ thu dọn bồn nước và khăn mặt, xoay người tiếp nhận thực hạp: "Bảo chủ và chủ tử trưa hôm nay sẽ tới."

"Ta biết, ngươi yên tâm." Trang Cửu khẽ cười nói.

"Nhà mẹ đẻ" của Tiểu Tiền tới, chắc, dĩ nhiên phải tiếp đãi hảo hảo.

Tiền Vinh nhìn vẻ mặt của hần liền đoán ngay được hần đang suy nghĩ cái gì, khoe miệng hơi giật giật, xoay người quay về phòng. Trang Cửu thấy y bỏ đi, cũng tò tò theo sau.

Buổi trưa, một chiếc xe ngựa sang trọng, to lớn dừng ở trước cửa Cửu vương phủ. Màn xích lên, một nam tử cao lớn toàn thân vận hắc bào xuống xe đầu tiên, sau đó hần xoay người lại, vươn hai cánh tay ôm lấy thiếu niên bạch y ngồi cuối xe bước xuống.

Tổng quản đã sớm nhận lệnh ở cửa chờ, lập tức tiến đến: "Xin hỏi các vị có phải là Ngân Tùng bảo chủ và Tô công tử?"

Thương Mặc gật đầu: "Đúng vậy."

"Hân hạnh đón tiếp, mời đi theo ta." Tổng quản mỉm cười nói.

Thương Mặc cũng cười cười, theo sau tổng quản.

Thiếu niên ở trong lòng hần ho nhẹ một tiếng "Bỏ ta xuống trước đã."

Thương Mặc lúc này mới nhớ ra, cười cười, thả thiếu niên xuống.

Lần này đi theo họ đến đây chỉ có Mộc Tu, hần nhìn cảnh trước mắt, thảm than. Hai vị chủ tử, thật đúng là đi tới đâu cũng chẳng để ý tới ánh nhìn xung quanh....

Tiền Vinh và Trang Cửu nghe hạ nhân thông báo, đến bên ngoài phòng khách. Thấy khách tới, Trang Cửu lập tức cười đón, mở đầu trước: "Thương huynh, Tô công tử."

"Cửu vương gia, huynh không có bạc đãi Tiểu Tiền nhà chúng tôi chứ?" Thương Mặc cười ẩn ý hỏi.

Tiền Vinh khẽ nhăn, "Bảo chủ, chủ tử. Hai người đi đường chắc đã mệt rồi, mời vào trong hãy nói."

Thương Mặc cười hả hả, cùng Tô Tư Ninh theo họ vào khách phòng.

Mấy ngày tiếp theo, vì Trang Cửu có chính sự quan trọng, đại đa số thời gian là Tiền Vinh đi cùng bọn Thương Mặc. Trên đường du ngoạn ở kinh thành, cho dù rất nhiều người không nhận ra Thương Mặc, nhưng do thái độ tôn kính của Tiền Vinh mà mọi người đối với họ rất cung kính. Trái lại, thấy Tiền Vinh được đối đãi như “Vương phi” chân chính, Mộc Tu cười đau cả bụng, Thương Mặc và Tô Tư Ninh mặc dù mặt vẫn giữ vẻ điềm tĩnh, nhưng khóe miệng khó che giấu nỗi tiếu ý.

Tiểu Tiền cực kỳ uất ức...

Thương Mặc đưa Tô Tư Ninh đến Hoàng thành lần này, nguyên nhân chủ yếu là muốn tìm đại phu chẩn bệnh. Lần trước sau đại hôn Tiền Vinh và Trang Cửu, họ cũng đã đi một lần, Hoàng đại phu kê vài thang được cho Tô Tư Ninh, đồng thời dặn dò một thời gian sau phải quay lại tái khám.

Tiền Vinh dẫn bọn họ đến y quán của Hoàng đại phu, Tô Tư Ninh và Thương Mặc bước vào trong, Tiền Vinh cùng Mộc Tu ở ngoài chờ.

Ngồi ở ngoài uống trà nhàn nhã, Tiền Vinh thấy Mộc Tu cứ lén nhìn y, buông chén trà xuống: “Có chuyện gì thì nói, không nói chúng ta ra ngoài so vài chiêu.”

Mộc Tu nhún vai đùa: “Nhớ lại đi, ngươi giờ mang thân phận Vương phi, phải đoan trang.”

“...” Tiền Vinh đập bàn, chỉ vào mặt Mộc Tu: “Mộc đầu, ta nhìn ngươi đủ rồi.”

Mộc Tu bất đắc dĩ lắc đầu: “Ngươi nhìn mình đi, vào Vương phủ đã lâu, sao mà một chút nhẫn nại cũng không có?”

Tiền Vinh đã muốn nổi điên, phía sau lại vang lên thanh âm sang sảng “Đó là vì ta thích gương mặt tức giận sinh động của Tiểu Tiền.”

Mộc Tu đứng dậy, chấp tay thi lễ: “Bái kiến Vương gia.”

“Khách khí.” Trang Cửu cười nói, đi tới gần Tiền Vinh.

“Sao ngươi lại tới đây?” Tiền Vinh liếc xéo hần một cái.

“Hôm nay không có chuyện gì hệ trọng, nên muốn đi cùng các ngươi. Dù sao cũng không thể để một mình ngươi vất vả.” Trang Cửu ân cần nói.

Tiền Vinh cười không nổi, lại liếc về phía Mộc Tu, tiểu tử kia quả nhiên đang cố gắng nén cười, ánh mắt còn có chút giễu cợt.

“Thật ra là vì ngươi.” Trang Cửu khe thở dài “Ngươi quan tâm chuyện Tô công tử gặp đại phu, không nghĩ bản thân cũng nên đi một chuyến?”

Tiền Vinh hơi cứng người, neho mắt nhìn hần.

“Dạo này chẳng phải ngươi ngủ không ngon sao?” Trang Cửu nghiêm mặt nói, “Lần trước ta lén bắt mạch của ngươi, không ổn lắm.”

“Ngươi xem mạch ta lúc nào?” Tiền Vinh khóe miệng co giật.

“Hôm so chiêu với ngươi.” Trang Cửu đáp.

“Lần trước Hoàng đại phu cũng nói, nếu như ngươi có chỗ nào không khỏe, tốt nhất cứ đến gặp ông ấy.” Trang Cửu nói tiếp.

Nhân thần Mộc Tu nhìn Tiền Vinh mất đi vài phần trêu chọc, tăng thêm vài phần quan tâm. Chuyện Cửu vương gia gặp nạn lần trước, Ngân Tùng Bảo cũng biết đại khái.

Tiền Vinh bĩu môi: “Chờ bảo chủ đi rồi hẵng nói.”

“Ngươi vì sao muốn đuổi chúng ta đi?” Thương Mặc vén màn che từ trong phòng bước ra, biểu tình trên mặt khá hiếu kỳ.

Theo phía sau là thiếu niên cũng cười.

Tiền Vinh ai thán một tiếng: “Đến bảo chủ cũng chế nhạo ta...”

Tô Tư Ninh cười nhẹ nói: “Hoàng đại phu khám cho ta xong rồi, người vào đi.”

....Trang Cửu lập tức ôm lấy thắt lưng Tiền Vinh “Ta vào cùng người.”

Tiền Vinh chờ người, không hiểu tại sao, trước mặt người ngoài thì chẳng nói, nhưng trước mặt người của Ngân Tùng Bảo, y chẳng tức giận cho nổi, đành mặc Trang Cửu kéo vào bên trong.

Nhìn hai thân ảnh biến mất sau tấm rèm, ba người còn lại bên ngoài cười khúc khích một tràng.

7. Chương 7

Lão tiên sinh tiên phong đạo cốt, râu tóc bạc phơ cẩn thận bắt mạch Tiền Vinh, vùng xung quanh lông mày hết dần rồi nhăn lại, tâm tư Trang Cửu và Tiền Vinh cũng trôi lên sục xuống theo đó. Cuối cùng, ông mới chậm rãi lắc đầu buông cổ tay Tiền Vinh.

“Thế nào?” Vốn đang lo lắng cho thân thể Tiền Vinh, Trang Cửu nôn nóng hỏi.

Hoàng lão không đưa mắt lên nhìn, chỉ cúi đầu kê đơn. “Không có việc gì, quay về uống vài thang thuốc, tiếp tục điều trị.”

...“Không có việc gì thì ông lắc đầu làm chi?” Trang Cửu khóe miệng giạt nhẹ.

“Không có việc gì nên mới phải lắc đầu.” Hoàng lão ngẩng đầu trừng mắt nhìn hắn, bỗng nhiên chuyển hướng sang Tiền Vinh, chăm chú nhìn y.

Tiền Vinh bị nhìn chòng chọc có điểm không tự nhiên, mồ hôi lạnh sau lưng đổ xuống.

Hoàng lão đổi hướng nhìn, quay sang Trang Cửu, hắn dùng ánh mắt vô tội địa lại ông.

“Hừm” Hoàng lão miệt mài viết đơn thuốc: “Tinh thần nóng nảy hư nhược, sinh hoạt phu thê chưa từng hòa hợp đúng không?”

...“Khụ khụ khụ!” Tiền Vinh sắc nước bọt.

Trang Cửu ung dung câu dẫn một nụ cười quý quý.

“Có một chút...Tiểu Tiền hay xấu hổ... Đa tạ Hoàng lão quan tâm.”

Tiền Vinh co chân hung dữ đập nghiêng lên chân Trang Cửu một cái thật mạnh.

Hoàng lão tựa hồ không thấy màn “liếc mắt đưa tình” của bọn họ, kê đơn xong, từ tốn chỉ dẫn: “Thang thuốc này dùng để điều trị nhiệt hỏa trong người. Nhưng suy cho cùng, người đang thanh niên, tuy nói tiết chế điều độ thì tốt, nhưng giữ gìn quá độ cũng không hay.”

“...” Tiền Vinh mặt lúc đỏ lúc trắng, sâu trong lòng nổi lên hoài nghi —vì sao ngay cả Hoàng đại phu đức cao vọng trọng cũng có thể nói ra ngôn từ kinh người như thế?

Trang Cửu cười thâm ý: “Vâng, đa tạ Hoàng lão chỉ bảo.”

Trở lại Vương phủ, Tiền Vinh vẫn chưa phục hồi lại tinh thần sau vụ “kinh hãi” kia. Trái lại y còn cảm thấy vô cùng cảm phẫn, đều tại tên Trang Cửu trong ngoài bất nhất, ở bất cứ đâu cũng đều cao giọng đối trá, chế ra màn “hòa thuận mỹ mãn”, khiến mọi người dần dần cho đó là điều đương nhiên

Uống một ngụm trà cho người cơn tức —y hàng ngày đều nuốt cả bụng uất ức như thế, không nhiệt hỏa nóng người mới là lạ...

Bạch y thiếu niên đối diện nhìn y cười khê, không nói.

Hắc y chủ tử và Trang Cửu thương nghị công vụ, y ở chỗ này cũng bạch y chủ tử uống trà.

Cảnh trong Cửu vương phủ không tệ, hiện đã là đầu hạ, bọn họ ngồi trong đình ở rừng trúc, gió dập dìu, kỳ thực rất thoải mái vui vẻ.

Tiền Vinh bị người khác nhìn thấy tâm tính trẻ con của mình, thở dài nói: "Chủ tử có gì thì nói đi a."

Tô Tư Ninh khê nheo mắt: "Ta không có gì muốn nói."

"...." Tiền Vinh bĩu môi: "Ngài thân là chủ tử của Ngân Tùng Bảo, lẽ nào không định an ủi thuộc hạ một câu gì đó sao?"

Tô Tư Ninh nghĩ một chút, bật cười: "Người thực sự rất oán hận..."

"Tất nhiên rồi." Tiền Vinh nhăn mặt.

"Lý do?" Tô Tư Ninh hỏi.

"Đương nhiên là vì Cửu vương gia, hấn —"

"Hấn thiện ác khó phân, trong ngoài bất nhất, giả giả thật thật khó đoán, đúng không?" Tô Tư Ninh cười nhẹ hỏi, chậm rãi nói: "Nhưng người đã nói mình là người của Ngân Tùng Bảo, hiện tại đang làm nhiệm vụ cho Ngân Tùng Bảo. Chúng ta chưa hề nghi ngờ chân tâm của người, bản thân người cũng chưa từng hoài nghi."

Tiền Vinh có chút ngậy ngốc nhìn y.

"Nếu như đổi lại là người khác thì sao?" Tô Tư Ninh hạ ánh mắt, nâng chung trà lên khê thổi bọt: "Không phải Cửu Vương gia mà là một ai đó tùy ý, cũng hợp tác với Ngân Tùng Bảo, cũng cần người làm đám cưới giả nhằm che giấu, rối loạn tai mắt kẻ địch, người sẽ làm sao?"

Tiền Vinh không trả lời y.

"Tiểu Tiền, đến tột cùng thì oán giận của người từ đâu ra?" Tô Tư Ninh nghiêng đầu hỏi.

Tiền Vinh cúi đầu, trầm tư.

Tô Tư Ninh cũng không định nghe y trả lời, chỉ để y được yên tĩnh. Bản thân thì từ tốn phẩm trà.

Một lúc sau, gió đưa lá trúc đập trên bàn đá, Tiền Vinh ngẩng đầu, gương mặt trở nên bình tĩnh hơn.

Tô Tư Ninh nhìn y, mỉm cười.

"....oán khí đã mất." Tiền Vinh đáp.

Tô Tư Ninh không nói.

"...Chủ tử, ngài biết bao lâu rồi?" Tiền Vinh thở dài hỏi.

"Chưa lâu lắm." Tô Tư Ninh trả lời.

"Còn bảo chủ?" Lại hỏi.

"Cũng thế."

"...Đa tạ chủ tử quan tâm." Tiền Vinh lại thở dài.

"Chẳng phải là chuyện ta nên làm sao?" Tô Tư Ninh cười khê, phản vấn.

.....Được rồi, được rồi, vị chủ tử này tâm tư kín đáo, nhìn thấu mọi việc, rất xứng với thân phận "Đương gia chủ tử" mà...

Tiền Vinh ngồi trước cửa sổ, trời đã dần tối.

Ban ngày cùng Tô Tư Ninh nói chuyện, y tự nhiên tỉnh ra. Vì sao y nổi giận với Trang Cửu? Kỳ thực cũng không phải phiền muộn chuyện hấn thân là nam nhi nhưng lại gả vào Vương phủ — nếu như y thực sự coi đây là nhiệm vụ phải hoàn thành. Nói cho cùng, tâm tư của y là vì thái độ lấp lửng, sao cũng được của Trang Cửu. Vì đâu mà y lại có suy nghĩ đó? — y thật muốn biết mà nghĩ không ra, có lẽ dứt khoát đem sửa chức vụ mưu sĩ Ngân Tùng Bảo thành tên bán heo cho rồi.

Thở dài, tất cả chẳng qua đều vì y đối với Trang Cửu có kỳ vọng mà thôi. Kỳ vọng Trang Cửu thật tâm, không phải diễn kịch.

Lại thở dài thêm lần nữa, đối với ước ao này, nói trắng ra là khác y bất lực. Chuyện tình cảm, không phải cứ chờ mong là nó sẽ thành sự thật. Quan tâm của y nhất định không được hấn để ý.

Thừa nhận tình ý của mình đối với người nọ cũng không khó, mà chôn dấu tâm tình của mình cũng đơn giản. Nếu bất lực, vậy làm tốt bổn phận công việc của mình, hoàn thành nhiệm vụ là tốt rồi.

Tiểu Tiền hiện tại đã nghĩ thông suốt thấu đáo.

Nhưng Trang Cửu lại vô cùng hoang mang.

Tiền Vinh bây giờ phi thường an phận thủ thường, tận chức tận trách, sắm vai Cửu Vương phi được Cửu Vương gia sủng ái vô cùng hòa hợp. Trang Cửu nói đông, y không có nói tây, Trang Cửu nói bữa trưa không muốn ăn thịt heo, y tự mình xuống bếp làm gà quay.

Trang Cửu trước mặt người khác chọc ghẹo y, cùng lắm y chỉ quả mắng vài câu, không hề nổi giận. Trong nghị sự có nhiều đại nhân vật quan trọng tham dự, y toàn tâm toàn ý vì Trang Cửu bày mưu lấy lợi ích.

Mọi người trong Vương phủ thấy vị “Vương phi nương nương” bỗng nhiên “đoan trang hiền thực” bèn cảm thán, xem ra hai vợ chồng Cửu vương gia so với bình thường càng thêm yêu thương ân ái nha...

Ngay cả cận vệ Triệu Tiểu Cường cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, không biết Tiền Vinh chủ tử đứt dây thần kinh chỗ nào mà thay đổi đến thế.

Thế nhưng, Trang Cửu lại là người hiểu rõ nhất, người kia lúc này đối với hấn thực sự là lạnh như băng, nói cách khác, cách hấn rất xa...Rõ ràng lúc trước hấn đã cố gắng làm rất nhiều việc nhằm kéo cự ly gần lại kha khá rồi mà...Thật đúng là khóc không ra nước mắt.

Trang Cửu vô cùng buồn uất.

“Sao người không nói cho y biết chuyện Cửu vương gia đối với y có năm phần chân tình.” Trên đường quay về ngân Tùng Bảo, Thương Mặc ôm Tô Tư Ninh cười hỏi.

Tô Tư Ninh cười cười, nhìn cảnh sắc lướt lướt bên ngoài cửa sổ xe ngựa, “Chuyện nhà người khác, phải để người ta tự hiểu mới có phong vị.”

8. Chương 8

Ngày hôm đó, Cửu Vương phủ đón một vị khách quý.

Người này môi đỏ, răng trắng, mi thanh mục tú, tuổi khoảng mười hai mươi ba, trên gương mặt mới lớn vẫn đọng vài nét trẻ thơ, đôi mắt toát lên vẻ uy phong.

“Tiểu thập tam nghe Cửu hoàng thúc nhắc đến Vương phi nương nương đã lâu, luôn muốn được diện kiến.” Đương kim thập tam hoàng tử Trang Di nói, mỉm cười nhìn Tiền Vinh nhưng đáy mắt không có cười.

Tiền Vinh cũng mỉm cười đáp lại: “Tiền Vinh bái kiến Thập tam hoàng tử.”

“Nương nương không cần đa lễ.” Trang Di khoát tay nói: “Ta cùng Cửu hoàng thúc từ trước đến nay vốn có giao tình, mong rằng sau này có thể thuận hòa với nương nương.”

“Tiền Vinh dĩ nhiên sẽ vì Thập tam hoàng tử cúc cung phục vụ tận tụy.” Tiền Vinh cười đáp.

“Hà tất phải nói lời khách sáo như vậy?” Trang Di khước miệng khẽ cười nhếch lên.

....Có chuyện thú vị à? Hôm nay Triệu Tiểu Cường theo Cửu vương gia ra ngoài làm việc, chỉ còn Lý Cương đi cùng Tiền Vinh. Lý Cương thâm nhủ mồ hôi hột, xem dáng điệu của Thập tam hoàng tử, rõ ràng là đến tặng Tiền Vinh một cái uy.

“Điện hạ đối với Tiền Vinh khách khí, Tiền Vinh tự nhiên sẽ khách khí lại với điện hạ.” Tiền Vinh nói.

Trang Di trầm mặc một hồi, cười lớn: “Hảo, hảo, hảo, không hổ là Vương phi nương nương được Cửu hoàng thúc sủng ái. Tiểu thập tam bị hoàng thúc bỏ quên coi như cũng có cái lý của nó.”

....Chẳng lẽ ý định chính của tiểu hài tử là muốn tranh sủng với “Vương phi”? Lý Cương thâm nghĩ.

Tiền Vinh vẫn bình thản, tùy cơ ứng biến.

Trang Di thấy nam nhân trước mặt bình tĩnh đối đáp đúng mực, nét mặt, tuổi tác không tương xứng với biểu hiện, làm cho nó không thấy được tâm tư của y.

“Điện hạ lần này tới Cửu vương phủ, Cửu Vương gia cũng biết?” Tiền Vinh hỏi.

“Hoàng thúc không biết.” Trang Di trả lời “Chỉ là ta ngưỡng mộ nương nương đã lâu, rất muốn gặp mặt.”

“Thật ư?” Tiền Vinh cười, “Nếu như Tiền Vinh có chỗ nào tiếp đãi không chu toàn, thỉnh điện hạ lượng thứ.”

“Đâu có.” Trang Di đáp lời.

“Chi bằng chúng ta đến đại sảnh ngồi uống trà trước, cùng chờ Cửu vương gia trở về?” Tiền Vinh hỏi.

“Được, làm phiền nương nương.”

Lý Cương cùng vài hạ nhân tương đối nhạy cảm đều mơ hồ cảm giác có gió lạnh thổi vù vù sau lưng....

Trong phòng khách, đợi người hầu bưng trà ngon đến. Trang Di nâng chung trà lên, chậm rãi thổi bọt, khen: “Hương thơm nức mũi, hảo trà.”

“Tiếp đãi chưa chu đáo, chỉ có nước trà đơn sơ, mong điện hạ thông cảm.” Tiền Vinh nói.

“Nương nương thực sự là quá khách khí.” Trang Di giả bộ cười nói, bỗng nhiên sắc mặt thay đổi, bắt đầu tiếp cận, khuôn mặt trở nên nghiêm túc: “Kỳ thực, ta hết sức ngạc nhiên...”

“Chuyện gì?” Tiền Vinh nhướn mày.

“Nương nương cũng thân là nam nhi, làm thế nào mà leo lên vị trí Cửu Vương phi?” Trang Di vẻ mặt tò mò.

Tiền Vinh hơi nheo mắt: “Cái này, xem như là lưỡng tình tương duyệt, nước chảy thành sông a.”

“Ân, ra vậy, cũng là nam nhi cả, chuyện phong the thì sao?” Trang Di biểu tình phi thường ngây thơ thuần khiết, câu hỏi rất đơn giản nhưng đánh trúng vào chỗ hiểm.

....Tiền Vinh câu dẫn một nụ cười: “Điện hạ muốn biết?”

Trang Di gật đầu.

“Vậy thỉnh ngài chờ.” Tiền Vinh nói: “Đợi ta lấy cho điện hạ xem một thứ.”

“Hảo.” Trang Di trả lời.

Tiền Vinh rời đi, lúc quay lại mang theo một quyển long dương xuân cung đồ, rất là phóng khoáng cỡ mở đưa cho Trang Di.

Nhưng nhìn vào mắt Trang Di liền biết ý định vừa rồi không phải như thế, hừ, giao hoạt.

“Điện hạ nếu muốn tỉ mỉ nghiên cứu, có thể mang về xem, đừng ngại.” Tiền Vinh nói.

Tiểu hoàng tử chỉ bằng nửa phần công lực của Trang Cửu, Tiền Vinh so chiêu với Trang Cửu cũng lâu, há sợ tiểu hài tử sao? Quyển sách kia, vốn là thứ Trang Cửu mang đến dùng để chòng ghẹo y, hiện tại tá hoa hiến phật (mượn hoa dâng phật), xem như nó cũng có mặt hữu dụng.

Thập tam hoàng tử cầm lấy sách, rút cục mở ra xem.

Tiền Vinh thấy sắc mặt Trang Di dần dần cứng đờ. Vì vậy liền đến gần giảng giải: “Cái này a... Ân, tư thế thường hay dùng nhất.... Ân, cái này, có thể tiếp nhận khá thoải mái...”

Trang Di đóng “bộp” sách lại, sắc mặt vẫn trấn tĩnh nhưng vành tai đã đỏ dần.

Tiền Vinh thâm nhún vai, tiếp tục tiến công: “Điện hạ nghĩ tới ai phải không? Muốn cùng người đó làm những... này...”

“Đủ rồi.” Trang Di ngắt lời.

Tiền Vinh mỉm cười: “Điện hạ khó chịu sao? Có muốn đến khách phòng nghỉ ngơi một chút?”

“...Cũng tốt. Chờ hoàng thúc trở về, chúng ta cùng nhau dùng bữa.” Trang Di nói, vội vã đứng dậy. Trong Vương phủ có một gian phòng dành riêng cho cậu.

Nhìn theo bóng lưng thập tam hoàng tử, Lý Cương lần đầu tiên cảm thấy bản thân phải thay đổi cách nhìn đối với Vương phi. Nên nói là gừng càng già càng cay, hay bản tính Tiền Vinh chính là như vậy, rất tài giỏi ha?

Tiền Vinh chỉnh lại ống tay áo một chút, sắc mặt vẫn như bình thường.

Đừng giỡn mặt chứ, tốt xấu gì y cũng từng là mưu sĩ. Trước đây là do tâm loạn, hiện giờ đối phó với một đứa trẻ con, đâu phải tay mơ dễ bắt nạt.

Trang Di mặt đỏ bừng bừng, thở phì phò, dùng khăn tay chà lau tay, sau đó tiện tay ném sang một bên.

Rốt cuộc là thuyền lọt cống, lật nhào. Nó định đến xem trợ thủ của Ngân Tùng Bảo, lúc này chỉ bày trò đùa dai theo thói quen, chẳng ngờ nam nhân nhìn như vô hại kia lại nham hiểm đến thế — thực sự là người hoàng thúc coi trọng sao?

Buổi trưa, Trang Cửu quay về Vương phủ, Tiền Vinh liền cho người đi thông báo Thập tam hoàng tử.

Không lâu sau, Thập tam hoàng tử tới, vừa bước vào cửa đã lao vào trong lòng Trang Cửu dụi dụi, làm nũng nói: “Hoàng thúc, người về rồi.”

“Di nhi ngoan.” Trang Cửu xoa đầu nó: “Cháu có bắt nạt nương tử nhà ta không đó?”

Trang tiểu thập tam ngẩng đầu, lườm hần một cái: “Ta không bị khi dễ đã tốt lắm rồi.”

Trang Cửu cười nhìn nó, rồi nhìn về phía Tiền Vinh: “Người ức hiếp nó à?”

“Chẳng qua là truyền thụ một ít tri thức mà thôi.” Tiền Vinh khẽ đáp: “Thế ra là ức hiếp ư?”

Trang Di không muốn nói ra sự thật, buộc lòng im lặng rầu rĩ.

Trang Cửu buông nó ra, đi đến bên cạnh Tiền Vinh, cười nói: “Nương tử của ta thật tài giỏi.”

“Đúng, nương nương đối với ta rất hảo.” Trang Di nhún nhún vai.

“Gọi “nương nương” chẳng phải xa lạ sao? ” Trang Cửu vỗ vỗ thẳng bé, “Gọi thúc thúc đi.”

“Rõ, Tiền “đại thúc”. Trang Di phi thường vâng lời, lém lỉnh nói.

....Mặt Tiểu Tiền khẽ co giật.

“Hoàng thúc quả đúng như lời đồn, tâm tư người chỉ hướng về Tiền thúc mà thôi” Trang Di khẽ cười.

“Đó là đương nhiên.” Trang Cửu mặt vênh lên, nhìn về phía Tiền Vinh.

Tiểu Tiền làm như không thấy.

9. Chương 9

Trang Di có quan hệ gần gũi với Trang Cửu nên thường xuyên đến Cửu vương phủ ở lại một thời gian, lần này cũng vậy.

Biết Tiền Vinh không phải dạng hiền, dễ chọc, Trang Di phi thường thức thời, nước giếng không phạm nước sông, tôn trọng nhau như khách. Chỉ là nó đối với y vẫn chưa hoàn toàn yên tâm. Tuy từ Trang Cửu biết rằng Tiền Vinh và Ngân Tùng Bảo tuyệt đối có thể tin tưởng được, nhưng nó vẫn có giữ một chút cảnh giới như cũ. Người của hoàng thất, cho dù là thiên tính hay do nuôi dạy, tất cả đều như thế.

Tiền Vinh dĩ nhiên cũng không chủ động đi trêu chọc Trang Di, cho dù tiểu tử mới lớn ấy – người Trang Cửu tận lực bảo hộ, thích nghiên cứu tỉ mỉ nguyên nhân “thông gia”.

Trang Di tự đắc với trò đùa của mình, nán lại tại Vương phủ hai ngày liền, chợt muốn ra ngoài dạo chơi một chút. Suy nghĩ một hồi, quả tình là không định thông báo Tiền Vinh một tiếng, nó cứ thế mặc thường phục chạy ra ngoài Vương phủ.

Trang Di không xa lạ gì với Hoàng thành, quen thuộc đường xá, phố lớn ngõ nhỏ, dạo quanh đường phố ước chừng nửa canh giờ. Phía sau nó đương nhiên có người âm thầm đi theo bảo hộ, nhưng vì biết nó không thích có người theo đuôi, nên giữ khoảng cách khá xa, cũng không để người khác chú ý.

Dừng lại ở sạp đường nhân **một lúc, Trang Di đứng xem bác thợ làm hai con búp bê béo, miệng cười hì hì, trả tiền xong liền cầm trên tay rời đi.

(đường nhân = dùng đường loãng thổi thành hình người, con vật, có thể chơi, cũng có thể ăn)

Càng nhìn búp bê càng thấy dễ thương, Trang Di cước bộ dần dần nhanh nhẹn thoải mái. Chậm rãi rời khỏi con đường phồn hoa sầm uất, Trang Di đi ngược lại tới khu vực dân cư thưa thớt người ở. Sau đó đi qua mấy con phố, đến trước một khu nhà hoang lớn thì dừng lại.

Dưới con sư tử bằng đá trước cửa đại môn, một tên khát cái tuổi niên thiếu đang lim dim. Bỗng nhiên trong những bóng người đi qua, có một người dừng lại, tiểu khát cái định nói lời cảm tạ, nhưng thấy đôi hài màu tím vàng xen lẫn quen thuộc.

Có điểm ngạc nhiên, mừng rỡ ngẩng đầu, quả nhiên là hắn!

Trang Di ngồi xổm xuống, cười cười, cầm món đồ chơi làm bằng đường hươu trước mắt thẳng nhóc.”Có muốn không?”

Tiểu khát cái lườm nó một cái, hất đầu sang chỗ khác.

“Tính ngươi còn khó chịu hơn ta.” Trang Di cũng không buồn, “Nè, cho ngươi.”

Tiểu khát cái lúc này mới cười nhận lấy:” Hôm nay ngươi tới làm gì?”

“Sao hôm nay ta không thể tới?” Trang Di cười cười, đứng lên chìa tay ra.

Tiểu khát cái do dự một chút, nắm lấy tay nó, sau đó mượn lực đứng dậy:”Làm gì đó?”

“Đi chơi cùng ngươi chứ gì nữa.” Trang Di cười nói.

“Đi đâu?”

Trang Di đảo mắt, nhún vai: “Ta cũng không biết, ngươi rành hơn ta mà?”

Tiểu khát cái nhớ ra tên này từng nói nó là con một hộ giàu có, hưởng nền gia giáo rất nghiêm khắc, bình thường rất ít ra khỏi cửa. Bèn nghĩ một chút, nói:”Ta đưa ngươi đến Hạnh hoa lâu, chỗ đó hôm nay phát điểm tâm miễn phí, đi ngay còn kịp.”

“Được.” Trang Di cười toét.

Khi hai đứa đến Hạnh hoa lâu thì thấy phía trước đã có một hàng dài đứng chờ, tiểu khất cái cúi kính nói: "A, sao hôm nay lại có nhiều người thế, không biết xếp hàng đến bao giờ..."

Trang Di tất nhiên không quan tâm chuyện đó, nó trầm nghĩ như vậy tha hồ hưởng thụ thời gian ở bên tiểu khất cái, mỉm cười dễ dãi: "Không lo, chưa biết chừng chúng ta có vận khí tốt thì sao?"

"Ừ." Tiểu khất cái nhún nhún vai.

Người qua đường đều nhìn hai đứa trẻ hoàn toàn đối lập đứng cùng một chỗ — một thì quần áo sang trọng, một thì quần áo rách rưới — họ đều trầm kinh ngạc. Hai đứa trẻ dường như không nhận ra những ánh mắt đang nhìn, thản nhiên đùa nghịch, trò chuyện vui vẻ cả ngày.

"Người thích điếm tâm tử gia này à?" Trang Di hỏi.

"Thích." Tiểu khất cái trả lời.

"Vậy là người thích mùi vị của nó?" Trang Di tiếp tục nói bóng nói gió, ngầm tính toán trong bụng sau này gặp lại sẽ đem ít điếm tâm ngữ trừ (bếp hoàng cung) làm cho cậu bạn.

"Ta thích nhân bên trong, là lòng đỏ trứng gà bọc hạt sen." Tiểu khất cái nói "Đáng tiếc là hơi ít, ăn không đã."

"Ừm, ta vẫn thường đem cho người vài thứ kia mà? Người chưa dùng sao?" Trang Di nghi hoặc, nó lần nào cũng đưa cho tiểu khất cái không ít bạc à.

Tiểu khất cái vò vò đầu: "Ta chia cho mọi người rồi."

Trang Di không biết nên cười hay nên khóc: "Người làm người tốt hay quá ha!"

"Không đâu." Tiểu khất cái nhìn thần sắc Trang Di, cẩn thận giải thích, dẫn theo ý nhu hòa: "Rất nhiều người cần hơn ta— tỷ như cụ Triệu, vốn bệnh nặng sắp chết, sau khi tìm được đại phu chẩn bệnh, giờ đã khá hơn nhiều; còn có...."

"Được rồi, được rồi, ta biết." Trang Di tức giận ngắt lời: "Là người thiện lương."

Tiểu khất cái nhún vai, không ý kiến gì thêm.

Đã đến giờ Hạnh hoa lâu phát điếm tâm, hàng người bắt đầu nhích dần lên phía trước. Hai cậu bé cũng tiếp tục nói chuyện, vừa cười đùa, chuyện phiếm vừa tiến lên về phía trước.

Đột nhiên đằng trước bỗng xảy ra hỗn loạn, vừa đúng lúc tiểu khất cái nhìn lên, Trang Di nhờ trực giác bẩm sinh cũng cảm thấy một tia uy hiếp, lập tức kéo tay tiểu khất cái rời khỏi đám đông, nhanh chân bỏ chạy.

"Ê, người làm gì thế?" Tiểu khất cái bị kinh động, ngơ ngác chạy theo sau nó.

Trang Di không có thời gian trả lời thằng bạn, mấy kẻ nhìn như người thường đang truy đuổi bọn họ ngay phía sau.

Tiểu khất cái bị lôi đi chạy đôn chạy đáo, thở không ra hơi, đang muốn kêu Trang Di ngừng chạy thì Trang Di đột nhiên dừng lại thật, làm thằng nhỏ đập mặt vào lưng nó: "Đau quá đi, đau..."

Trong ngõ nhỏ, có một toán người đứng chắn trước mặt chúng.

Trang Di nhìn lại phía sau, truy binh cũng đã đổ dồn đến đây.

"Thập tam chủ tử, mời đi theo chúng tôi một chuyến." Một tên trong đám người trước mặt có vẻ là thủ lĩnh lên tiếng.

"Các người là ai?" Trang Di trầm than: không ổn rồi, chỉ một người muốn trốn thoát còn khó, nói chi còn thêm một tiểu khất cái không có võ công.

"Thập tam chủ tử cứ đi theo chúng ta chẳng phải sẽ biết." Người nọ nói tiếp, bắt đầu dồn ép từ từ

Trang Di trầm lo lắng, nếu chỉ có mình nó, dù có bị bắt đi thì tạm thời tính mạng chưa chắc gặp nguy hiểm, nhưng tiểu khát cái ...chỉ sợ bọn chúng cho rằng tiểu khát cái không có giá trị lưu lại, sẽ giết cậu ta bất cứ lúc nào.

“Là Tam thúc?” Trang Di muốn vòng vo dài dòng với bọn chúng. Đều do nó chạy trước hơi nhanh, bỏ xa ám vệ.

“Xem chừng Thập tam chủ tử không muốn thuận theo chúng ta, vậy đừng trách chúng tiểu nhân động thủ.” Người nọ nói, tay chạm chuôi kiếm.

Tiểu khát cái đã bị đám lạ mặt hù sợ đến cứng người, lén siết chặt bàn tay Trang Di.

Trang Di quay đầu lại nhìn thẳng bạn, càng thêm cuống.

Lần đầu tiên trong cuộc đời nó hối hận đã gặp thẳng nhóc, cùng cậu ta kết giao bằng hữu. Không phải thế thì nó đã không hại cậu ta lâm vào tình cảnh này.

Đương lúc hoảng loạn, Trang Di nghe thấy thanh âm lạnh lùng như tiếng nói của trời: “Mười mấy đại hán bắt nạt hai tiểu hài tử, thật xấu hổ.”

Trang Di đột nhiên ngoảnh lại, nhìn thấy Cửu hoàng trầm thân yêu.

Tiền Vinh liếc nó một cái, chậm rãi đến gần: “Các người nếu hiểu lời ta nói thì mau chạy đi. Phía sau, người của Cửu Vương phủ sắp đến đây ngay bây giờ.”

Mấy tên đó liếc mắt nhìn nhau, bọn chúng từng nghe qua chuyện của Cửu vương phi, thế nhưng hiện tại nhìn coi, y chỉ có một mình đơn độc, hơn nữa bảo hộ hai cậu bé khó tránh khỏi vướng tay vướng chân, dễ dàng bắt lại mấy hồi.

Trao đổi ánh mắt xong, chúng liền lập tức rút kiếm xông tới.

Tiền Vinh lập tức gạt tay, lừa hai cậu bé che sau lưng, một thanh bạch kiếm vọt ra trong tay, chiêu số của y không hề hoa lệ nhưng lại ngăn cản công kích những kẻ lao đến rất tốt, đồng thời y lợi dụng sơ hở của chúng, xuất quyền làm bị thương nặng mấy tên.

Gần nửa khắc sau, ám vệ đi tìm người rút cục đã nghe thấy tiếng động mà xuất hiện. Đối phương thấy tình hình bất lợi, cuối cùng thu tay: “Rút!”

Một bộ phận ám vệ đuổi theo, một bộ phận khác lưu lại bảo hộ bên cạnh Thập tam hoàng tử và Cửu vương phi.

“Thuộc hạ đến muộn, nương nương và điện hạ không sao chứ ạ?” Người dẫn đầu chấp tay cúi đầu nói.

“Không có việc gì.” Tiền Vinh lãnh đạm nói: “Không phải lỗi của các người.”

Trang Di nghe thế, hơi chột dạ cúi đầu.

Tiền Vinh lướt mắt nhanh qua nó, đường nhìn chuyển dời về phía cậu bé bên cạnh.

Tiểu khát cái thấy chàng trai khí thế bất phàm kia đang nhìn mình, có chút ngượng ngịu, nhưng vẫn đánh bạo mở miệng: “Trên mặt huynh bị thương, phải mau băng bó mới tốt...”

Tiền Vinh nghe vậy, đưa tay lên, dùng tay áo quệt mặt, thấy đau đau.

“Ngẩng đầu lên, điện hạ.” Tiền Vinh nói.

Trang Di nghe lời ngẩng đầu lên, giánh nói xin lỗi trước: “Xin lỗi, ta không nên tùy hứng làm vậy, còn khiến người bị thương.”

Chẳng biết Cửu hoàng thúc có đánh chết hấn hay không đây...

Tiền Vinh diện vô biểu tình, cũng hỏi: “Đây là người quan trọng sao?”

Trang Di kinh ngạc, ngầm hiểu ý của Tiền Vinh đang ám chỉ tiểu khát cái, ngập ngừng, nhưng rồi gạt đầu.

“Nếu quan trọng, vì sao không thể bảo vệ nó?” Tiền Vinh hỏi.

“Bởi vì tiểu thập tam chưa đủ mạnh.” Trang Di chậm rãi nói.

“Nếu không đủ mạnh, sao không tìm người giúp?” Tiền Vinh lại hỏi.

“Tìm ai?” Trang Di hỏi lại, bỗng nhiên hiểu ra “Cửu hoàng thúc? Người biết là không có khả năng mà!”

“Không thử sao biết thế nào?” Tiền Vinh khoanh tay nhìn nó.

“Không cần thử cũng biết à...” Trang Di lẩm bẫm.

Tiền Vinh nhìn hai đứa trẻ hồi lâu, lắc đầu nói: “Đối phó với người nhà mình, so với đối phó với kẻ địch, chẳng phải dễ hơn nhiều ư?”

“.....” Trang Di không đáp.

Nhưng tiểu khát cái trái lại vì không hiểu bọn họ đang nói cái gì, tuy không xen vào nhưng nhìn chăm chăm mặt Tiền Vinh.

Tiền Vinh thấy thế nhìn về phía nó: “Sao thế?”

“Mặt của huynh...nên băng bó một chút đi...” Tiểu khát cái nói nhỏ.

“.....” Trang Di đối với sự tốt bụng của tiểu khát cái chỉ im lặng không nói.

“.....” Tiền Vinh câu dẫn ý cười thú vị.

10. Chương 10

Trang Cửu xử lý sự vụ xong xuôi, hồi phủ thì thấy Tiền Vinh đang ngồi trong phòng khách uống trà, hần phục hồi lại dáng vẻ lấy lòng đi tới. Tiền Vinh nghe tiếng hần đến gần, ngừng đầu, thanh âm thản nhiên: “Về rồi à?”

Trang Cửu thấy trên mặt y có vết thương, tuy đã được bôi thuốc xử lý qua nhưng khá sâu, tức khắc thần tình lạnh băng, nhân thân cũng sa sầm: “Mặt của người làm sao vậy?”

Vết thương kéo dài từ cằm đến khóe mắt, thiếu chút nữa là hại vào mắt, tuyệt không phải do bản thân y bất cẩn gây ra.

Tiền Vinh nghe vậy, đáp: “Không sao cả, lão bằng hữu chơi hai chiêu.”

“Lão tam đến tìm người gây sự?” Trang Cửu nhíu mày, bắt lấy cằm Tiền Vinh hướng ngừng lên, quan sát vết thương, “Sao sơ ý vậy, lệch một ly...”

Tiền Vinh cười nhạt: “Chưa xảy ra việc gì là tốt rồi.” Nhưng thật ra Trang Cửu kẻ sát y như thế, thậm chí y có thể cảm nhận được hơi thở đầy đó của hần, điểm ấy khiến y có chút gì đó khó xử.

“Là do tiểu Thập tam không tốt.” Góc tường truyền ra thanh âm rầu rĩ của một người.

Trang Cửu quay đầu lại, Trang Di đang đứng ở một góc phòng khách, quay mặt vào tường tự kiểm chột quay ra.

“Nói.” Trang Cửu không nhiều lời, chỉ trầm giọng xuất một chữ.

Thấy Trang Cửu tức giận thật sự, Trang Di cũng không dám đùa thêm trò gì, liền đem đầu đuôi sự tình kể lại. Sau đó lại khép nép đứng trong góc, tiếp tục đối mặt với bức tường.

Trang Cửu nghe xong, im lặng một lúc lâu, chỉ khẽ cau mày. Tiền Vinh mở miệng nói: “Điện hạ lần đầu gặp phải loại chuyện này, Vương gia cũng đừng nên trách phạt.”

“Nó bình thường chơi đùa thế nào ta không quản.” Trang Cửu chuyển hướng ý: “Nhưng đừng nói đến việc tự bảo vệ mình, nếu ngay cả người khác cũng bị làm liên lụy, chẳng lẽ không nên hảo hảo dạy dỗ ...”

....Thảm rồi...Đây là ý niệm duy nhất trong lòng Trang Di.

“Dính dáng hay liên lụy không phải vấn đề” Tiền Vinh nói “Nhiệm vụ của ta vốn là bảo vệ người và hoàng tử, nếu hai người có thể hợp tác tốt, ta dĩ nhiên rất mừng, còn nếu hai người muốn hưởng thụ tự do riêng, ta đây làm gì, phát sinh điều gì, đều là bổn phận công việc của ta.”

Trang Cửu nghe xong, trừng mắt nhìn y, hiển nhiên không hài lòng với câu trả lời đó.

Tiền Vinh đương nhiên không cam lòng tỏ ra yếu thế, nhìn trả lại hần, vẻ mặt vẫn điềm nhiên.

Trang Cửu bực bội buông tay, phất ống tay áo, trầm người ngồi xuống bên cạnh y.

“Vương gia, chủ tử.” Đại thị nữ Hỉ nương và tổng quản ở bên ngoài thấy bầu không khí hơi dị bốt, đi vào thăm dò:” Vị Tiểu công tử kia đã chính tề, có cần....”

Trang Cửu hồ nghi nhìn về phía Tiền Vinh, y khoát khoát tay:”Đến vào đi.”

Vì vậy Hỉ nương dắt một thiếu niên vào phòng.

“Tiểu...” Trang Di từ khi thấy cậu bạn bị hạ nhân Vương phủ mang đi vẫn luôn lo lắng, thấy cậu ta vô sự, liền mừng rỡ định gọi, nhưng chợt nhớ ra trong phòng khách còn một pho tượng đại phật đang ngồi, chỉ kêu được một tiếng, còn lại đổ vào trong họng.

Tiểu khất cái được tắm rửa sạch sẽ thơm tho, thay y phục mới—mặc dù không phải trang phục sang trọng gì, nhưng vẫn khá hơn bộ quần áo vá chằng vá đụp, cả người thoát nhìn sáng sủa, tươi tắn, cũng khiến người khác nhìn rõ tướng mạo: trán rộng, lông mày rậm, mắt to, có điều người đích thực gầy còm.

“Ồ, đúng là có phúc tướng.” Tiền Vinh nghiêng đầu nói.

“Đây là hảo bằng hữu của cháu?” Trang Cửu đoán ra tám chín phần, hỏi Trang Di.

Trang Di thành thật gật đầu.

“Người tên là gì?” Trang Cửu hỏi tiểu khất cái.

Tiểu khất cái có chút hoảng sợ, lần đầu tiên cậu đối diện trực tiếp với một vị quyền cao chức trọng như thế, nhưng cậu chỉ cắn cắn môi, khẽ nói:”Ta là Tiểu Đăng Tử.”

Trang Cửu lại im lặng, nhìn thẳng bé, rồi nhìn Trang Di.

Trang Di trong lòng thấp thỏm, bắn ánh mắt cầu cứu về phía Tiền Vinh.

Tiền Vinh liếc mắt nhìn nó, rồi nhìn về phía Trang Cửu.

Khóe miệng Trang Cửu từ từ nhếch lên một độ cung, Tiền Vinh thấy kiêu cười (đểu) quen thuộc này, trong lòng bắt đầu có dự cảm không lành.

Quả nhiên, Trang Cửu quay đầu sang phía y nói:”Đây chẳng phải con của hai chúng ta sao?”

....Mọi người đang có mặt thềm thờ dài đánh thượt, lập tức nghĩ bản thân phải tìm nơi tránh bão. Chỉ có Trang Di khác với mọi người, phi thường mau lẹ tiến đến vài bước, nhảy chân chố hướng Trang Cửu nói:”Chúc mừng hoàng thúc có người nối dõi! —Tiểu thập tam cũng rất thích vị ca ca này nha!”

“Rốp” một tiếng, nguyên lai là chén trà trên tay bị Tiền Vinh bóp nát.

Trang Cửu cũng không bởi vậy mà bỏ qua, nói:”Thế nào? Ta xem hài tử này mặt mũi không tồi, tương do tâm sinh (tướng mạo ứng với lương tâm), nhất định là đứa trẻ nhân hậu, có phúc. Thân thể cũng không tệ, tuy rằng hiện tại luyện võ có hơi muộn, nhưng vẫn có thể hảo hảo chỉ dạy một phen.”

“...Cứ theo ý Vương gia.” Tiền Vinh qua hàm răng nghiền chặt nhả vài chữ.

Trang Cửu hài lòng, đã lâu không được nghe Tiền Vinh dùng ngữ khí “thân thương” này nói chuyện với hần, vô cùng cao hứng quay đầu lại nói:”Hảo, Tiểu Đăng Tử, sau này người là nghĩa tử của Cửu vương gia, không cần e ngại, vị này cũng là nghĩa phụ của người.”

Tiểu Đăng Tử bị một cái bánh lớn từ trên trời rớt trúng đầu, nửa ngày cũng chưa tỉnh hồn.

Trang Cửu nói tiếp: "Người cũng lớn rồi, cũng nên có chủ kiến của mình, người muốn được gọi là gì? Tên Tiểu Đẳng Tử không phải không hay, nhưng cũng phải văn nhã một chút, người nói xem?"

Tiểu Đẳng Tử miêng nuốt nước bọt: "Vương gia, ta...khủng..."

"Trang Khổng?" Trang Cửu vỗ đùi, "Tên này hay, vừa đại khí lắm liệt, vừa mang nghĩa thú vị khác."

"....." Tiểu Đẳng Tử dở khóc dở cười.

(‘khủng’ ý của Tiểu Đẳng Tử là sợ, cậu nhóc e rằng bản thân không nghĩ ra được cái tên nào, nhưng qua tai anh Cửu thì ảnh hiểu theo nghĩa khác, tưởng đâu thằng bé thích cái tên dọa người như thế. ‘khủng’ đồng âm với ‘khổng’, đều đọc là kǒng.) À vâng, chắc do mọi người chê tên anh Cửu xấu nên ảnh đặt cái tên còn xấu hơn cả tên ảnh nữa =))

Cửu vương phủ không biết vì sao lại lòi ra một tiểu thế tử, Cửu vương gia đặc biệt làm tiệc rượu, ra mắt cùng các đại gia. Trang Khổng nguyên danh là Tiểu Đẳng Tử vô cùng bất an, bứt rứt. Mà Trang Di lại không thể ở ngoài quá lâu, sáng sớm đã bị Trang Cửu đuổi về hoàng cung —thằng nhỏ một mình ra ngoài chơi hại Tiền Vinh thụ thương, Trang Cửu ghi sổ nợ nhưng không có quên, giữ lại đợi sau này sẽ tính đủ.

Trang Khổng cũng lần đầu tiên mới biết thân phận thật của Trang Di, nhất thời bản thân không biết là phải giận hay oán thán nữa. Mà đối với thân phận mới của Trang Di, kỳ thực cậu cũng không rõ nên tiếp nhận hay cự tuyệt. Trong lúc cậu lưỡng lự, Trang Cửu đã thu xếp ổn thỏa đầu vào đó, khiến thằng nhỏ giữa chừng muốn đổi ý cũng không dám.

Bên ngoài ồn ào tiếng người nói chuyện, họ đều chúc tụng Trang Cửu "Mừng có quý tử". Trang Khổng ở rịt trong phòng, tuy rằng thị nữ có đến gọi vài lần nhưng cậu không có can đảm bước ra ngoài."

Đến khi Tiền Vinh tự mình thân chinh đón cậu ra.

"...Nghĩa, nghĩa phụ..." Trang Khổng thấy người tới, cúi đầu.

"Sợ à?" Tiền Vinh đến gần, ôm nó vào lòng hỏi.

"Vâng." Trang Khổng thật thà trả lời.

"Không sao đâu, lúc ta nhập Vương phủ còn phô trương hơn bây giờ." Tiền Vinh nói.

Trang Khổng thâm tâm khóc không ra nước mắt, cái này, cái này có thể đem ra so sánh sao...

"Xem như ta không tốt, đã kéo người vào đây." Tiền Vinh nói. Lúc đầu chính y đưa tiểu tử này hồi phủ.

"Không, rõ ràng là tại Trang...Thập tam điện hạ." Ở phương diện ăn ngay nói thật, Trang Khổng chính là nhân tài kiệt xuất trong đó.

"Dù thế nào đi chăng nữa, hiện tại người đã nhảy vào trong nôi này rồi, bị lộạc chín ăn sạch hay bản thân ngâm trong nước nóng, cái nào an toàn thoải mái hơn, ta cũng không dám bảo đảm." Tiền Vinh nắm bờ vai Trang Khổng, dẫn ra ngoài. "Nhập gia tùy tục cho an toàn, nếu là phúc thì sẽ không gặp tai vạ, nếu là họa thì có tránh cũng không thoát. Ta cũng chỉ có hai câu nói mĩa mai này để an ủi người thôi."

Trang Khổng trái lại cười cười: "Cảm tạ nghĩa phụ."

"Không cần khách sáo." Tiền Vinh lãnh đạm nói. Nói như thế hiện tại y cũng là một người ở trong nôi. Tuy rằng đúng ra y cũng chỉ mới hai mươi hai tuổi, đã bị một đứa tiểu tử gọi là cha, hẳn phải có một chút khó chịu....

Đối với việc Cửu vương gia thu nhận nghĩa tử, trên phố đồn đãi chia làm hai. Một thì nói Cửu vương gia yêu nam thê cực điểm, thà rằng nhận một nghĩa tử không hề có quan hệ huyết thống cũng không chịu nạp thiếp, sinh con nối dõi tông đường. Một bên lại đồn trái ngược, nói Cửu vương gia chẳng biết ăn chơi đàng *** với kỹ nữ nào sinh ra con riêng, thương cảm Cửu vương phi còn phải nhẫn nhục — ôi chao, ai bảo y là một thân nam nhân chí?

Trong gian phòng nhỏ trên lầu hai từa lều, Tiền Vinh miết miết vùng giữa đôi lông mày, nghe kể sát vách đang thuật lại một cách sinh động như thật chuyện Cửu vương phi vừa ủy khuất đến mức nào vừa vĩ đại ra sao.

—Giá như trước mặt Trang Cửu hình tượng y giống một phần miêu tả kia thì tốt quá, cái gì mà đồng sinh cộng tử, một lòng một dạ, tương kính tương ái, cùng nhau chung hưởng. Trở lại vấn đề chính, đa số mọi người đều bỏ qua thực tế y là nam nhân, mà chỉ nghĩ tới mặt “tình cảm” khiến kẻ khác xúc động bù ngùi.

Mà vai nam chính của cổ sự, đang ngồi đối diện y, đeo lên mặt vẻ tươi cười, nghe người khác tán dóc, kể lể chuyện nhà của hắn.

“Hài tử kia ta đã cho điều tra, xuất thân thực sự bình thường.” Trang Cửu nói.

Tiền Vinh ngẩng đầu nhìn hắn, trong lòng có điểm phức tạp. Tra xét lai lịch thân thế Trang Khổng, về mặt lý là phải làm, nhưng ở mặt tình cảm, y càng thấy hài tử kia vô tội.

Trang Cửu nhìn y, khóe miệng dẫn ý cười, nhãn thần cũng nghiêm túc: “Nếu là hài tử của Trang Cửu, vô luận là ruột thịt hay không có huyết thống, ta nhất định sẽ dốc hết tâm huyết, bồi dưỡng, bảo hộ cẩn thận.”

“Ta chỉ hy vọng, ngươi có thể cùng ta, giúp ta nuôi dưỡng cậu nhóc trưởng thành.” Trang Cửu nói.

Tiền Vinh nhún vai: “Vương gia yên tâm, cái gì thuộc về bổn phận công việc của ta, ta chắc chắn sẽ làm tốt.”

Cái gì mà việc thuộc bổn phận công việc? Câu này “Cửu vương phi” đã tụng đến quen miệng.

11. Chương 11

Trang Khổng trán không ngừng túa mồ hôi, chảy xuống hai gò má, theo cảm nhỏ giọt trên mặt đất. Cách đó không xa, dưới bóng cây, Tiền Vinh đang nằm tựa trên ghế, bắt chéo chân, vừa đọc sách vừa theo dõi cậu bé đứng tấn.

Kỳ thực dựa vào tính cách thuần lương của Trang Khổng, chẳng có chuyện thằng bé sẽ lười biếng luyện võ, chỉ là Tiền Vinh nhàn rỗi không có việc gì làm, muốn thực hiện nghĩa vụ “cha” hết mức.

Rốt cuộc Tiền Vinh gơ tay lên nói: “Được rồi, đã đến giờ thìn (7-9h), đến uống nước toan mai (ô mai) đi.”

Trang Khổng nghe vậy mới thở phào nhẹ nhõm, khép lại hai chân bủn rủn, đưa tay lên lau mồ hôi trên trán, đi tới.

Đúng lúc này, Trang Cửu hỏi phủ, cũng mò đến chỗ họ. Len lén đến gần, hắn đột ngột tung trào thủ hướng về khuôn mặt gầy của Tiền Vinh, nhưng y sao có thể để hắn đắc thủ, vung tay lên phản công. Tiếp đến chỉ trong chốc lát đã so hơn mười chiêu, đến khi Trang Cửu há miệng giương mắt nhìn choáng váng, chỉ sợ ầm toan mai kia hại mình...

Quả nhiên Tiền Vinh vẫn nhỉnh hơn một chút. Thu tay, đem vôi ấm toan mai mắc trên cổ Trang Cửu xuống, Tiền Vinh nhún vai, muốn cười mà không nổi: “Vương gia võ công tụt hậu rồi ư? Có nên cùng Khổng nhi luyện lại từ cơ bản?”

“Có người bảo vệ ta là được mà.” Trang Cửu cười nhỉnh.

Tiền Vinh lườm hắn một cái, lại quay về ghế ngồi xuống, cầm lấy bình nước, rót toan mai vào bát.

Trang Cửu xua tay nói: “Ta hơi mệt, đi nghỉ trước đây, ngươi và Khổng nhi cứ uống đi.”

Tiền Vinh lãnh đạm liếc hắn một cái “Hừ.”

Trang Cửu lại cười, xoa đầu Trang Khổng: “Ngoan ngoãn luyện công, không được lười biếng.”

“Vâng, phụ thân.” Trang Khổng gật đầu.

Đêm khuya, phòng Trang Cửu vẫn sáng đèn, hắn đang ngồi ở bàn cầm bút viết cái gì đó, đôi lông mày khẽ nhíu, trầm tư một sự tình.

Đột nhiên vài tiếng đập cửa cắt đứt dòng suy nghĩ. Trang Cửu ngẩng đầu lên, kinh ngạc không biết lúc này còn ai tới tìm hắn, chợt nghe bên ngoài một thanh âm thanh lạnh: "Vương gia còn chưa ngủ sao?"

Nheo mắt một chút, Trang Cửu buông bút, đứng dậy đi tới mở cửa cho y: "Có chút việc. Sao người lại tới đây?"

Hắn cùng Tiền Vinh tuy ở cùng chỗ trong viện, nhưng không cùng phòng, ở hai phía của viện.

Tiền Vinh hơi cúi xuống: "Là có chuyện gì khiến người phiền não?"

Trang Cửu câu dẫn nụ cười: "Cũng không phải đại sự gì...."

Tiền Vinh không đáp lại, chỉ yên lặng nhìn hắn.

Trang Cửu mỉm cười: "Vào phòng trước đi, bên ngoài hơi lạnh."

Vào phòng, Trang Cửu để Tiền Vinh ngồi xuống bên bàn, muốn rót chén trà cho y thì thấy nước trà lạnh tanh.

"Không cần nhiều sự." Tiền Vinh vô tình đưa tay đè lại bàn tay đang cầm quai ấm trà của hắn, thoáng cái liền buông ra, sau đó hỏi "Có chuyện phiền phức gì?"

Trang Cửu gãi gãi đầu, nhăn mặt: "Lý Kinh Thiên dẫn theo vài đại thương nhân đến nhập vào hàng ngũ lão tam."

Lý Kinh Thiên là thương nhân nổi danh trong Hoàng thành, tiền tài rất lớn, gia sản giàu có, trước nay có quan hệ hợp tác với Trang Cửu.

Tiền Vinh im lặng một hồi, sau mới nói: "Là do lần này chúng ta đụng đến thanh lâu của hắn, khiến hắn tức giận?"

"Dù không làm gì, sớm muộn tưởng cũng bị hắn đào bới." Trang Cửu khẽ thở dài một hơi.

"Nếu như vì tiền bạc mà đổi tâm đi tìm người kia, sớm muộn gì cũng sẽ lại vì tiền mà rời bỏ hắn thôi." Tiền Vinh nói một câu xem như là trấn an.

"Thế nhưng ngay lúc này, tình cảnh chúng ta trở nên có chút khó khăn." Trang Cửu nói.

Tiền Vinh cúi đầu, tay bắt giắc gõ lên mặt bàn, sau một lúc lâu, ngẩng đầu: "Chi bằng..."

"Chi bằng....." Trùng hợp là Trang Cửu cũng muốn nói, hai người đụng nhau, Trang Cửu cười nói: "Người nói trước đi."

"Ta có một ý." Tiền Vinh chậm rãi nói: "Chi bằng ly khai Hoàng thành, ra ngoài tìm kiếm đại gia thương nhân khác."

"Ta cũng nghĩ giống vậy." Trang Cửu bật cười "Nhưng các đại gia nguyện ý dính dáng đến sự tình tranh đấu này không nhiều lắm. Có thể được người và Ngân Tùng Bảo tương trợ, đã là vận may đối với ta rồi."

Tiền Vinh suy nghĩ một hồi: "Bố gia Giang Nam có giao tình với Ngân Tùng Bảo. Gia chủ cũng là người sáng tính. Khéo sao hiện giờ bảo chủ và chủ tử đang ở bên đó làm khách, có thể giới thiệu giúp chúng ta một chút."

Trang Cửu nghe xong, thật lâu không nói gì, chỉ nhìn y.

Tiền Vinh nheo mắt: "Thế nào?"

"Người biết không..." Trang Cửu lắc đầu, thần tình có chút lãnh đạm: "Có lẽ ta không nên để người dính vào chuyện này."

"Sao nói thế?"

"Nếu như người không đến...như vậy giờ người vẫn là mưu sĩ vô tư lự của Ngân Tùng Bảo, không cần phải bận tâm những chuyện này. Có lẽ việc này nên tìm người khác." Trang Cửu thấp giọng nói.

“Ngân Tùng Bảo chưa bao giờ buồn lỗ.” Trái lại Tiền Vinh mỉm cười “Vương gia, người suy nghĩ nhiều quá rồi.”

“Phải.” Trang Cửu ôn nhu cười cười nói: “Nhưng ta vẫn muốn nói một tiếng, đa tạ.”

Trang Cửu nghe Tiền Vinh hiến kế, đêm đó hai người cùng nghiên cứu cách tìm đến nhờ Bố gia Giang Nam tương trợ, khả năng nào được, khả năng nào không. Cho đến hừng đông mới thảo luận cho ra một kết quả, chính là: đi chưa chắc đã có cơ hội, nhưng không đi, ngay cả một tia cơ hội cũng không có. Huống hồ Thương Mặc đang ở đây, xác suất thành công sẽ thêm rất nhiều.

Tiền Vinh che miệng ngáp, đứng dậy, mở cửa phòng ra. Không khí sáng sớm đúng là rất hảo, mát mẻ, trong lành. Trang Cửu tính trộm không đổi, xuất thủ nhẹ ở phía sau. Tiền Vinh không chớp mắt, dễ dàng chuyển thủ thành công, một khắc sau, hai người liền phi thân đến trong sân, xuất chiêu đối kháng.

Cho dù gió mang theo hơi lạnh thổi qua, nhưng chẳng bao lâu sau, cả hai đều đắm mồ hôi. Họ không cảm thấy dinh dính phiền phức, mà chỉ cảm thấy trong lòng vui sướng không gì sánh được. Hai người so chiêu lâu ngày, đều hiểu cách thức đối phương xuất chiêu, chớp mắt đã hiểu thủ thế gì, khắc sau liền biết định ra chiêu gì. Thế nên đấu đá tới nay, hai người ngược lại còn luyện được cách xài chiêu lừa đấu thủ, tập kích bất ngờ. Mà ở phương diện này, Trang Cửu giỏi hơn Tiền Vinh một chút.

Sáng sớm, hạ nhân hầu hạ hai người đi vào sân, xa xa nhìn thân ảnh bọn họ không ngừng hoán đổi, trong bụng thầm kêu, thật đúng là một đôi thiên chi kiêu tử (đứa con kiệt xuất của trời) cực kỳ xứng đôi, đồng thời cũng khiến kẻ khác tán thưởng trước cảnh vui, ý đẹp.

12. Chương 12

Tiền Vinh căn dặn hạ nhân gói gém tư trang, chỉ chờ Trang Cửu đến chỗ hoàng thượng xin được nghỉ ngơi một thời gian trở về, tính cả Trang Khổng, ba người cùng đi Giang Nam”nghỉ ngơi du ngoạn”.

Một chốc sau, Trang Cửu quay về, lấp ló phía sau hẳn là Trang tiểu thập tam diện hạ, bày ra vẻ mặt nịnh nọt.

Tiền Vinh vừa thấy nó liền biết ngay chuyện gì đã xảy ra, khoanh tay trước ngực không lên tiếng. Trang Di vội vàng bước về phía trước: “Tiểu thập tam không nở rời xa Hoàng thúc và Tiền thúc một thời gian dài, nên khẩn cầu Hoàng thúc dẫn tiểu thập tam đi cùng, Tiền thúc đừng nói không đồng ý nha?”

Tiền Vinh nhếch miệng cười: “Hoàng thúc người đã đáp ứng rồi, ta có gì để phản đối đây?”

“Tiểu thập tam luôn biết Tiền thúc tốt nhất mà!” Trang Di cười nói, kéo tay Trang Khổng đang đứng bên cạnh. “Khổng ca ca, đã lâu không gặp huynh, ta rất lo cho huynh.”

Trang Khổng khước miệng hơi giật giật: “Người đừng nói chuyện với ta kiểu ấy, ta có chút...”

“.....” Trang Di ngoài cười nhưng trong không cười “Vậy nói sao?”

“Cứ giống như bình thường đi.” Trang Khổng thật thà nói.

“.....Được rồi, lần trước ta cứ thế mà đi, người có khỏe không? Hoàng thúc bọn họ có làm khó dễ người không?” Trang Di lấy lại vẻ nghiêm túc hỏi.

“Sao có thể, phụ thân và nghĩa phụ đối với ta đều tốt cả.” Trang Khổng cười nói: “Lần này còn đặc biệt đưa ta đi Giang Nam du ngoạn nữa.”

“À há?” Trang Di nhìn về phía hai đại nhân “Phải không? Thật sự là quá tốt rồi.”

“.....” Tiền Vinh dùng ngón tay cái chống cằm: “Một đứa thì tinh ranh chết người, một đứa thì vô cùng đơn giản, trong sáng, các người đúng là tuyệt phối.”

Cửu vương gia cười ha hả, ôm lấy bờ vai y kéo lại: "Đâu có, tiểu thập tam chỉ biết chơi mấy trò khôn vặt, Khổng nhi chúng ta mới là đại trí giả ngu."

Tiền Vinh nhún vai, không thêm cho ý kiến.

Trang Cửu một nhà ba người, cộng thêm tiểu thập tam, bốn người một xe, mặc thường phục xuất phát đi Giang Nam.

Trước khi ly khai Hoàng thành, Tiền Vinh xác nhận Thương mặc đang du ngoạn ở Giang Nam liền bắt liên lạc. Thương Mặc cũng rất vui vẻ đáp ứng, nói rằng sẽ thay bọn họ giết dây Bối gia.

Dọc đường đi họ cũng không vội, du sơn ngoạn thủy. Hơn nửa tháng sau, rốt cục cũng tới chỗ phân đà của Ngân Tùng Bảo tại Hàng Châu.

Thương Mặc đích thân tiếp bọn họ, "đặc biệt" an bài Tiền Vinh và Trang Cửu chung một phòng.

Lúc Tiền Vinh thấy an bài "thân mật", sự tôn kính đối với bảo chủ y tạm thời mất tăm.

Trang Cửu còn cười toe toét, biểu thị hẳn đang cảm tạ cực kỳ chân thành.

Chỉ có Trang Khổng chớp mắt nói: "Phụ thân và nghĩa phụ không phải phu thê thật, ở chung một phòng không hay lắm..."

Trang Di vỗ vỗ vai nó nói: "Đều là nam nhân, có gì mà không hay. Hai chúng ta ở cùng một phòng nhé?"

....."Trang Di, bỏ móng vuốt sói khỏi vai nhi tử của ta mau." Trang Cửu phi thường nghiêm chỉnh trầm giọng nói

"Vậy có thể cảm phiền người bỏ tay khỏi thắt lưng ta trước được không?" Tiền Vinh nghiêng đầu nói.

Trang Cửu bĩu môi, hậm hực thu tay về. Sau đó trừng mắt nhìn Trang Di đe dọa.

Trang Di đành phải vô tội thu hồi tay. Hoàng thúc thật xấu, bản thân không ăn được nho nên cũng không cho miệng người khác được chua.....

13. Chương 13

"Tiểu Tiền, Tiểu Tiền?" Trang Cửu thử gọi.

Nam nhân đang ngủ trên giường mặt hướng vào trong, không có dấu hiệu tỉnh ngủ đáp lại.

"Tiểu Tiền....Tiểu Tiền?" Vì vậy Trang Cửu tiếp tục không tha.

"Hừ" Tiền Vinh tức giận nổi gân xanh.

Trang Cửu lại lay lay y: "Tiểu Tiền...."

Tiền Vinh xoay người ngồi dậy, con ngươi sâu thẳm dưới ánh trăng tỏa ra sắc đen lạnh, mở miệng nói gần từng câu chữ: "Vương gia có gì sao?"

Trang Cửu thấy y rốt cục đã "tỉnh", lập tức ngồi bên mép giường cười nói: "Ta không ngủ được."

"....." Tiền Vinh rất muốn ngửa mặt lên trời hú dài một tiếng.

"Không biết sao nữa, hình như là do cảm giác hưng phấn." Trang Cửu gãi gãi ót.

"Vương gia, người chưa từng rời Hoàng thành sao?" Tiền Vinh lờm hẩn một cái.

"Có đi rồi, nhưng toàn gia đình xuất du như vậy là lần đầu tiên." Trang Cửu thần sắc mơ màng, ao ước.

Tiền Vinh đưa tay gục mặt: "Vậy mời ngài đến bên cửa sổ mà ngồi ngắm trăng đếm sao ha? Ta thật sự rất buồn ngủ...."

“Ta không được ngồi ở ‘bên giường’ sao?” Trang Cửu vô tội hỏi lại.

Tiền Vinh vô lực đổ xuống, nằm giữa trên giường. Trang Cửu cúi nhìn y, con mắt lấp lánh lấp lánh. Tiền Vinh ngẩng người nhìn lại, trong một khoảnh khắc hai người đều im lặng, bầu không khí an tĩnh lưu động giữa hai người.

Ánh trăng rất êm dịu, Trang Cửu thậm chí có thể thấy rõ cử động lông mi của Tiền Vinh, chung quy nhìn không được vươn tay ra, muốn tự mình cảm nhận một chút. Tiền Vinh cứ nhiên không hề động, chỉ lặng lẽ nhìn nam nhân trước mặt, bàn tay không chỉ kỳ quái mà chứa sự đụng chạm dần dần tiếp cận. Tay chạm vào lông mi, có điểm ngứa, Tiền Vinh chớp mắt nhìn. Tay Trang Cửu cố ý dừng ở mắt y, Tiền Vinh cũng không nổi giận, chỉ cảm giác mí mắt truyền đến nhiệt độ cơ thể ấm áp. Nhưng mà sau đó, cảm nhận được khí tức ham muốn dần dần tới gần.

Một người không phản kháng, một người không có ý đề phòng đối phương phản kháng, từ lúc hai người quen biết tới nay, bầu không khí bây giờ lần đầu tiên ôn hòa như vậy.

Tiền Vinh sâu trong lòng thở dài, khi môi Trang Cửu kề xuống y.

Trang Cửu cũng không thâm nhập, thậm chí ngay cả cuốn nhẹ lấy cũng không, chỉ chạm như thế.

Thời gian lơ đãng trôi không biết bao lâu, mới chậm rãi ly khai. Tay không rời khỏi mắt Tiền Vinh, đôi mắt dưới lòng bàn tay đen sáng, yên lặng nhìn hắn, lặng lẽ nói: “Hiện tại có thể ngủ được rồi chưa?”

“....” Trang Cửu đứng thẳng vai, ngoan ngoãn ly khai, ngoan ngoãn quay về ngủ ở ghế, ngoan ngoãn kéo chăn đắp, sau đó nhắm mắt lại, ngủ.

Ngày thứ hai, Thương Mặc đưa đoàn người Trang Cửu đi gặp chủ nhà Bồ gia.

Khi bọn họ lên thuyền hoa ở Tây hồ, gia chủ Bồ gia đã ở trên thuyền chuẩn bị hảo trà chờ bọn họ tới.

Lão tam Bồ gia – Bồ Thanh Trúc là một nam tử xem ra có vẻ tao nhã, ngồi bên cạnh anh ta là một nữ tử xinh đẹp, uyển chuyển, cười dịu dàng. Thấy bọn họ tới, cả hai cùng đứng dậy hướng Trang Cửu hành lễ: “Bái kiến—”

“Vị này chính là Bồ đương gia?” Trang Cửu ngắt lời bọn họ, mở miệng cười nói.

“Đúng vậy, tại hạ Tranh Trúc, người này là thê tử tại hạ, Vân U.” Bồ Thanh Trúc hiểu ý Trang Cửu, cũng sang sảng cười nói.

“Bồ đương gia và phu nhân cứ gọi ta là Trang Cửu được rồi.” Trang Cửu nói, sau đó kéo Tiền Vinh đến “Vị này chính là —”

“Tại hạ Tiền Vinh, thủ hạ của Thương bảo chủ đang làm công sự, bái kiến Bồ đương gia và phu nhân.” Tiền Vinh chẹn họng Trang Cửu, cười nhạt nói. Trang Cửu thăm bậm môi.

“Chúng tôi đâu dám được cậu gọi xưng hô như thế” Bồ Thanh Trúc nói.

Thương Mặc và Tô Tư Ninh kết giao cùng họ đã lâu, ở một bên cười nói vui vẻ, nhìn bọn họ xưng hô khách sáo qua lại.

Trang Cửu liền cười nói: “Ta gọi huynh là Bồ huynh, huynh gọi ta là Cửu huynh, được chứ?”

Lúc này mới đạt thành thỏa thuận, mấy người liền ngồi xuống.

Chủ yếu là Trang Cửu cùng Bồ Thanh Trúc thương nghị chính sự, Thương Mặc chỉ là người trung gian ngồi cạnh, thỉnh thoảng xen vào một hai câu. Tô Tư Ninh và Vân U hai người rì rầm nói chuyện. Tiền Vinh ngồi cạnh Trang Cửu, cũng nghiêm túc bày mưu tính kế. Bồ Thanh Trúc đích thực trong lòng có gì đó thấy khó hiểu, nhưng chưa biểu hiện ra ngoài.

Hai bên là lần đầu gặp mặt, trò chuyện nhiều nhưng vẫn chưa thấu triệt, chỉ là dò hỏi bên ngoài. Bồ Thanh Trúc là người khôn khéo, ngoài mặt tuy tăng thêm phần khách khí với Trang Cửu, nhưng liên can tới lợi ích của gia tộc cũng rất cẩn thận.

Thoáng cái, chính sự đã bàn xong. Bố Thanh Trúc vỗ vỗ tay:”Hảo, nếu Cửu huynh hiếm khi tới Giang Nam thì nên phải hảo hảo hưởng thụ một phen.”

Thương Mặc và Tô Tư Ninh trao đổi ánh mắt, hiểu sắp xếp tiếp theo. Trang Cửu và Tiền Vinh liếc nhìn nhau, không hiểu nguyên do ra sao.

Bố Thanh Trúc gọi một người trên thuyền đến căn dặn vài câu, người nọ liền gập đầu đi xuống đuôi thuyền. Sau đó thuyền xuất phát, không bao lâu, cập vào một chiếc thuyền hoa khác. Trang Cửu bọn họ lên thuyền theo sự sắp xếp của Bố Thanh Trúc.

Thuyền này bắt đồng với thuyền ban nãy, trên phủ lụa mỏng, màn hồng, bên trong nghe thấy oanh thanh yến ngữ (tiếng cô gái trẻ). Nguyên lai là thuyền kỹ nữ. Bố Thanh Trúc tiến đến mama quản sự nói hai câu, mama cười nói đáp lại, dẫn theo mấy người đẹp đi tới —hiển nhiên là đã sớm an bài hảo.

Mắt thấy vòng vây mỹ nhân đi tới, Trang Cửu cả kinh, vô thức nhìn về phía Tiền Vinh. Người ở phía sau mặt lãnh tình, tịnh không để ý tới hắn, theo hướng dẫn của Bố Thanh Trúc ngồi xuống. Trang Cửu không biết làm sao, cũng chỉ đành ngồi theo.

Cũng không biết là Bố Thanh Trúc trước đó an bài thế nào, so với Tiền Vinh, có rất nhiều cô nương vây quanh Trang Cửu. Thương Mặc ở bên kia phỏng chừng đã biết rõ quan hệ, cũng không có ai tới làm phiền.

Vì vậy Trang Cửu càng thêm đứng ngồi bất an, vẫn nỗ lực nhìn về phía Tiền Vinh nhờ cậy, thế nhưng cũng chẳng được như ý nguyện. Ngược lại vì hoảng loạn mà hắn tắc nghẹn vài quả nho, sắc mấy ngụm rượu.

“Cửu huynh thấy các cô nương của Giang Nam chúng tôi thế nào?” Bố Thanh Trúc không biết nội tình, cười hỏi.

Trang Cửu khó trả lời...

“Xem ra Cửu huynh có chút e ngại?” Bố Thanh Trúc nheo mắt “Các cô nương, còn không mau xuất bản lĩnh nhà nghề của mình?”

“Không, Trang Cửu cũng đâu...” Trang Cửu vội vã xua tay, ném về phía Tiền Vinh vừa uống xong một một thanh tửu một cái lườm.

Một vị hoa khôi xinh đẹp chậm chậm đi tới cây cỏ cầm, bắt đầu gảy cầm huyền. Chỉ là hiển xứng ca tịnh không có gì, nhưng nhân thần nàng quyến rũ, chớp chớp nhìn Trang Cửu, tiếng ca thoát ra như tiếng chim hoàng anh, thanh lệ thoát tục.

Thương Mặc ở bên kia thuần túy xem náo nhiệt, cũng không có ý ra tay cứu giúp.

Một khúc xứng hoàn, hoa khôi mặt phấn hồng, phong tình vạn chủng. Trang Cửu mặt trắng bệch, tiến thối lưỡng nan. Tiền Vinh nhìn không ra thần sắc, chỉ hơi thả lỏng người dựa vào ghế, một bên uống rượu.

“Cửu huynh, cảm giác thế nào?” Bố Thanh Trúc hỏi “Có thể so với các cô nương ở chỗ mọi người?”

“Cái kia, rất đặc sắc....nhưng Bố huynh, Trang Cửu nhận ý tốt của huynh, có điều...” Trang Cửu nói khó khăn.

“Làm sao vậy?” Bố Thanh Trúc nhướn mày.

“Việc này, Trang Cửu là người đã có gia thất.....Người ấy lại ghen vô cùng, Trang Cửu sợ rằng sau khi quay về sẽ hưởng thụ không nổi...” Trang Cửu xua tay nói.

Bố Thanh Trúc sang sảng cười lớn. “Ta có nghe qua việc thông gia giữa Cửu huynh và Ngân Tùng Bảo, nhưng lần này thấy Cửu huynh đến đây không hề dẫn theo nữ quyến———”

” Tâm ái bảo bối của người ta đương nhiên là phải để ở nhà rồi.” Vân U mở miệng cười nói.

“Ta thì không.” Bố Thanh Trúc quay đầu nói với nàng “Ta càng muốn dẫn theo bên người, khắc nào cũng có thể được nhìn thấy.”

Vân U che miệng cười khê, phát nhẹ lên Bố Thanh Trúc.

Trang Cửu ý hỏi nhìn về phía Thương Mặc, thấy hấn gật đầu, Trang Cửu liền xác nhận Bồ Thanh Trúc đích thực không rõ “Cửu Vương phi” rốt cuộc là ai.

Lại quay đầu nhìn Tiền Vinh, thấy y như cười như không đang quan sát mình. Trang Cửu nhất thời trong lòng buồn bực.

Từ đêm đó tới giờ, hai người xem như cái gì cũng chưa phát sinh. Trang Cửu thật sự không rõ Tiền Vinh đến tận cùng là muốn gì, cũng không dám vuốt râu hùm.

Đương nhiên, Trang Cửu càng giả bộ không có việc gì xảy ra, Tiền Vinh càng tức giận.

“Hảo, nếu Cửu huynh ‘gia giáo’ thâm nghiêm, Thanh Trúc cũng không họa xà thêm túc (vẽ thêm chân rắn = làm việc vô ích).” Bồ Thanh Trúc cười nói, vỗ vỗ tay, các hoa nương liền lui xuống, kẻ hầu người hạ trên thuyền vẫn như cũ, nhưng khuôn phép hơn rất nhiều.

Trang Cửu lúc này mới thở dài một hơi.

Bữa trưa trên thuyền rất tinh xảo. Sau đó Bồ Thanh Trúc đưa Trang Cửu đi xem phong cảnh, giới thiệu mỹ cảnh Tây hồ. Trang Cửu nhìn Tiền Vinh đang nói gì đó với Thương Mặc, cũng không gọi y, một mình theo Bồ Thanh Trúc ra ngoài khoang thuyền.

Tại ngoài khoang thuyền nói chuyện phiếm hồi lâu, Vân U cảm giác vắng đầu trúng gió, muốn vào trong khoang thuyền, Bồ Thanh Trúc rất quan tâm lo lắng. Trang Cửu liền cười nói “Bố huynh cùng phu nhân vào trong trước đi, ta ở bên ngoài hưởng gió thêm một lúc nữa.”

“Hảo, Cửu huynh thỉnh từ từ thưởng thức.” Bồ huynh cũng cười nói, sau đó ôm vai Vân U đi vào khoang thuyền.

Trang Cửu đứng một mình ở mũi thuyền, gió mát triền qua, dãy núi xa xa như ẩn như hiện, gần đó nước gợn dập dờn, thật sự là mỹ cảnh.

“Tiếc cho Trang công tử chỉ một mình cô độc thưởng thức.” Phía sau vang nên giọng nói mềm mại.

Ngửi thấy hương khí trên người nữ tử, Trang Cửu biết nàng tới gần. Thầm thở dài, Trang Cửu cười nhạt, xoay người lại: “Cô nương cũng có hứng thú?”

“Tiểu nữ tử tên Ngưng Yên, là hoa nương của thuyền hoa, bán nghệ không bán thân.” Hoa khôi nói mấy câu tỏ rõ thân phận bản thân.

“Cô nương cầm nghệ quả thực rất tuyệt.” Trang Cửu gật đầu nói.

“Tiếc rằng thiếu một người đặc biệt nghe Ngưng Yên đánh đàn. ” Ngưng Yên đôi mắt long lanh như nước, chăm chú nhìn Trang Cửu, dịu dàng nói.

“Cô nương hà tất phải lo lắng, tài nghệ cô nương như vậy —” Trang Cửu cười nói.

“Chẳng hay Trang công tử có nguyện ý làm người nghe Ngưng Yên đàn cổ cầm ấy không?” Ngưng Yên hỏi trực tiếp, nói cười bình thản.

“Trang mỗ đã có gia thất——” Trang Cửu sắc mặt khó xử.

“Ngưng Yên tịnh không để tâm.” Ngưng Yên cô nương từng bước lại gần.

“Ngưng Yên cô nương...” Vẻ tươi cười trên mặt Trang Cửu hầu như khó giữ.

Bỗng một trận gió xẹt qua, Trang Cửu cả kinh, vội vã đẩy nữ tử trước mặt ra. Nữ tử thét một tiếng kinh hãi, một đoạn tóc đen đã rơi xuống trên sàn thuyền.

Hoa nương sắc mặt sợ hãi, Trang Cửu lại mừng vui, nhướn mày nhìn, nắm lấy tay người vừa xuất kiếm cắt tóc người ta, hỏi: “Người làm cái gì vậy?”

Tiền Vinh liếc hấn một cái: “Phối hợp với người.”

“Nói sao?” Trang Cửu phi thường vui vẻ, hoàn toàn quên mất Ngưng Yên cô nương hoa dung thất sắc.

“Nếu người đã dốc lòng sắm vai trượng phu (chồng) vô lương, nhu nhược, đẩy trách nhiệm lên người khác” Tiền Vinh dẫn theo mùi rượu phảng phất, tới gần tai Trang Cửu nói “..thì ta không làm bộ ghen tuông, sao có thể phối hợp với người?”

Trang Cửu nhất thời không biết nên khóc hay nên cười, thế nhưng không giảm lực vẫn giữ chặt tay Tiền Vinh.

Nghe được tiếng động, bốn người khác cùng đi ra, thấy tình hình trước mặt đều không sao giải thích được.

“Xin lỗi, là Tiền Vinh uống hơi say, muốn luyện kiếm, chẳng ngờ lỡ tay cắt phải tóc cô nương này, còn thỉnh cô nương tha lỗi.” Tiền Vinh khước miệng cong cong, ngữ khí thản nhiên nói.

Bố Thanh Trúc và Vân U cảm giác có chút khó lý giải. Tô Tư Ninh thấy đoạn tóc đen rơi trên sàn, liếc mắt nhìn Thương Mặc, đương nhiên cả hai hiểu rõ ràng.

14. Chương 14

Trở lại buồng nhỏ trên tàu, Bố Thanh Trúc có tri độn mấy cũng biết lời Tiền Vinh nói không đơn giản như vậy, nhưng phi thường thức thời ngậm miệng không đề cập tới, chỉ giải thích qua loa với mama vài câu.

Tiền Vinh dựa vào mép thuyền ngồi xuống, thần sắc trầm tư, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì. Trang Cửu do dự nửa khắc, dứt khoát đi tới ngồi xuống bên cạnh: “Này..”

Tiền Vinh không nhúc nhích, cho dù trong ngực nhảy lên một cái — dù hơi say, y cũng biết ban nãy y đã làm cái gì.

“Theo lời người ban nãy” Trang Cửu ngập ngừng mở miệng “Có bao nhiêu phần là thật tâm?”

Tiền Vinh vừa nghe, tâm tư chột dạ trong lòng tức khắc tiêu biến, lạnh lùng cười, liếc nhìn Trang Cửu, cũng hỏi ngược lại: “Còn người trái lại có bao nhiêu phần thật tình?”

Trang Cửu sững sốt, ngây ngẩn chưa biết phản ứng đáp lại làm sao, Tiền Vinh trong lòng càng hàn lạnh, cũng lười suy nghĩ nhiều thêm, đứng dậy, phất tay áo bỏ đi.

Hạ thuyền trở về biệt quán, sắc trời đã tối sẫm. Mọi người trở về phòng của mình, Tiền Vinh tạm thời không muốn cùng ở một chỗ với Trang Cửu, liền đến trừ phòng (phòng bếp) lấy một bầu rượu, một mình đi tới tiểu hoa viên hậu viện trước mặt, chậm rãi uống.

Uống đến khi thái dương hoàn toàn khuất sau núi, ánh trăng bắt đầu lên cao, một thiếu niên vận y phục trắng chậm rãi đi tới trước mặt y.

“Ta cũng không biết từ khi nào người lại mê rượu như vậy. “Tô Tư Ninh khẽ cười nói.

Tiền Vinh đứng dậy: “Chủ tử, mời ngồi. Lúc này trời lạnh, ngài ở bên ngoài lỡ trúng gió thì chẳng phải không hay ư?”

Tô Tư Ninh ngồi xuống, khẽ nói: “Không sao, ánh trăng rất đẹp.”

“Bảo chủ đâu rồi?” Tiền Vinh cũng ngồi xuống, hỏi: “Chỗ ta chỉ có một chén rượu....”

“Ta không uống.” Tô Tư Ninh đáp, “Thương Mặc cùng Cửu vương gia thương nghị công chuyện.”

Tiền Vinh lặng lẽ, cũng không muốn uống rượu tiếp, y cũng biết Tô Tư Ninh tiếp sau đại khái muốn nói điều gì. Vì vậy chỉ đơn giản sờ sờ mũi, chiếm trước tiên cơ: “Ngài và bảo chủ, gần đây có tốt không?”

Tô Tư Ninh nhướn mi, làm như không ngờ y sẽ hỏi như vậy: “Ta và Thương Mặc.... bình thường”

Tiền Vinh nháy mắt mấy cái, chờ chủ tử tiếp tục.

Tô Tư Ninh liền cười cười: “Thương Mặc rất ôn nhu. Thỉnh thoảng chúng ta cũng sẽ có tranh cãi, có điều thường là sáng giận, chiều hòa hảo. Hẳn hiện nay không có con kế thừa Ngân Tùng Bảo, chúng ta bây giờ đại khái là đang phải nghĩ cách.” Y liếc mắt nhìn Tiền Vinh “Không giống người và Cửu vương gia, đã phòng xa trước rồi.”

Tiền Vinh e hèm mấy tiếng, đột nhiên có chút hồi hận.

Quả nhiên Tô Tư Ninh tiếp tục cười nhạt nói:” Lại nói tiếp, người và Cửu Vương gia thế nào?”

... Tiền Vinh rất muốn đâm vào miệng mình, cái này gọi là tự đào huyệt chôn mình.....

“Nếu như người không muốn nói cũng không sao.” Tô Tư Ninh nhún vai.

... Tiền Vinh thở dài: “Ngài cũng biết, ta hôm nay thất lễ...”

“Ý người là...” Tô Tư Ninh nghiêng đầu ” ‘túy tửu trăm thanh y?’” (say rượu trăm tóc)

“...” Tiền Vinh lại muốn đâm vào miệng.”Ta kỳ thực không phải cố ý, ta vốn không định...”

“Tranh đoạt ái nhân?” Tô Tư Ninh nói tiếp phần bỏ dở.

Tiền Vinh phiền muộn ngả một chén rượu, một hơi cạn sạch, đột nhiên có chút ưu thương. Một lúc lâu, y mới khẽ mở miệng:”Ta chỉ là, không hiểu người nợ có bao nhiêu phần thật, bao nhiêu phần giả...”

Tô Tư Ninh ngẫm nghĩ một hồi, cũng nghiêm túc nói: “Ta nghĩ, có năm phần. Hiện tại xem ra là có sáu phần.”

Tiền Vinh kinh hãi, thiếu chút nữa bị sặc “.....Sao ta không biết?!”

“Người trong cuộc thường u mê.” Tô Tư Ninh cười nhạt nói.

“Vậy ngài biết khi nào?”Tiền Vinh bộ dạng rõ ràng không tin.

“Ngay từ đầu đã suy đoán như vậy.” Tô Tư Ninh đáp.

Tiền Vinh đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó sàu não rót rượu uống. Sớm biết, chủ tử “thâm tàng bất lộ” cỡ nào.....thế nhưng, để y tin Trang Cửu thực tâm, quả thực trong chốc lát y không tiếp nhận được.

Nhưng Tô Tư Ninh không cho y thời gian xác nhận, liền mở miệng hỏi thẳng:”Vậy còn người? Người thật tâm bao phần?”

Lần này Tiền Vinh trái lại ngậm miệng, y chớp mắt mấy cái, sau đó nhìn Tô Tư Ninh dường như rất vô tội đang nhìn lại y bình thản. Cuối cùng, Tiền Vinh cắn răng nói:”Hẳn có bao nhiêu, ta có bấy nhiêu.”

“Nếu là như vậy, người muốn ta cho người thập phần đều có thể.” Phía sau vang lên thanh âm trầm thấp mà nghiêm túc quen thuộc.

Tiền Vinh cả kinh, trước tiên không bàn đến việc Trang Cửu khinh công hơi cao hơn y một chút — mà cảnh giác của y từ lúc nào thấp như vậy? Y lại nhìn thiếu niên trước mặt, vẻ mặt vẫn điềm đạm như trước. Giả bộ, nhất định là giả bộ....Tiểu Tiền có điểm khóc không ra nước mắt.

Tô Tư Ninh đứng dậy, hướng Trang Cửu khẽ gật đầu:”Xem ra Cửu vương gia và Thương Mặc đã bàn bạc xong, ta cũng nên đi tìm Thương Mặc.”

“Tô công tử đi thông thả, Thương huynh đã trở về phòng trước rồi.” Trang Cửu cười nói với Tô Tư Ninh.

Tô Tư Ninh mỉm cười rời đi, tâm tư luẩn quẩn về hai người ở đây.

Thấy Tiền Vinh vẫn bất động, Trang Cửu hướng về phía trước, đi tới trước mặt y, cũng không nói gì, chỉ nhìn Tiền Vinh.

Tiền Vinh rút cuộc nổi giận, phần nộ đập bàn đá:”Cái gì vài phần?! Người quả nhiên là diễn trò!”

Trang Cửu cũng không phản bác, chỉ cau mày tiến đến, kéo vai Tiền Vinh ôm chặt, chiếm thế thượng phong, khóa các ngón tay y, nâng cằm y lên hôn xuống.

Lần này so với lần trước tuyệt nhiên bất đồng, Trang Cửu phi thường cường thế, thừa dịp Tiền Vinh chưa kịp phản ứng, liền khai mở môi y, tham nhập vào khoang miệng. Đầu lưỡi Trang Cửu nóng hổi, nhẹ nhàng áp chế nút liêm. Đến khi Tiền Vinh khôi phục lại phản ứng, Trang Cửu đã lướt qua hàm răng y đếm đủ một lần. Tiền Vinh giãy ra phản kháng, nhưng Trang Cửu một tay bắt lấy hai tay y cố định phía sau hẳn, một tay nắm cầm y ép buộc Tiền Vinh mở miệng. Nước miếng không kịp nuốt vào chảy xuống cằm, thấm ướt tay Trang Cửu. Tiền Vinh co chân muốn đá, Trang Cửu thừa cơ chen vào giữa hai chân y, đem thân thể y ép sát thạch bàn. Rốt cuộc khi đã hết hứng, Trang Cửu mới chậm rãi rời khỏi đôi môi Tiền Vinh, nhưng hai tay và thân thể đang cầm giữ người đối diện không hề buông lỏng, sắc mặt cũng vô cùng lạnh lùng.

Tiền Vinh trừng hẳn, Trang Cửu cũng đầu tỏ ra yếu kém, trừng trở lại, rõ ràng là đang tức giận: “Có thể diễn trò lâu như vậy, cũng không biết gọi là trò hay gì.”

Tiền Vinh nghe thấy thế, đầu tiên là ngậy ngẩn, một hồi lâu mới chậm chạp nhắm mắt, thanh âm khàn khàn nói: “Ta mệt, buông ra, ta phải đi về ngủ.”

Trang Cửu đột nhiên có một loại cảm giác nện quyền vào bông vải (ý nói làm việc vô ích), phi thường bất đắc dĩ thở dài, từ từ buông ra gông cùm Tiền Vinh.

Tiền Vinh tựa hồ giống như chạy trốn. Trang Cửu cũng bất động đứng đó, chỉ hơi dựa vào bàn đá nhìn bóng lưng Tiền Vinh, sờ sờ cằm, khóe miệng chậm rãi cong lên.

15. Chương 15

Phàm là người có chút hiểu biết —thậm chí ngay cả Trang Khổng cũng biết Tiền Vinh đang trốn tránh Trang Cửu. Về phần nguyên nhân vì sao, Trang Khổng và Trang Di khẳng định là không biết. Hai người bên Thương Mặc dĩ nhiên là hiểu rõ. Tiền Vinh đương nhiên sẽ không nói. Còn Trang Cửu, vô cùng chắc chắn tâm tư y đang rối loạn. Vì vậy cái mặt tươi cười, hờ hờ càng dính chặt vào một người. Có nghĩa là một người thì quyết bám, một người thì quyết phớt lờ.

“Tiểu Tiền a, Tiểu Tiền...” Người nào đó gọi thử thăm dò.

Tiền Vinh đóng chặt hai mắt, giả bộ ngủ say như chết.

“Đang ngủ ư...” Thanh âm Trang Cửu có chút thất vọng, nhưng lập tức chuyển sang vui mừng “Vậy không phải là có thể mượn cơ hội này lên hôn —”

“Người dám?!” Tiền Vinh trợn mắt, trừng trừng nhìn nam nhân đang cười vui vẻ.

Trang Cửu nhún vai, dĩ nhiên là không dám, cơ mà bản thân hẳn lại khoác lên bộ mặt tươi cười hiền lành, năn nỉ: “Ta ngủ không được mà...”

“...” Tiền Vinh lạnh lùng nhìn hẳn “Mắt ngủ liên tục, đề nghị người sau khi quay về Hoàng thành phải tìm Hoàng đại phu khám bệnh.”

“Thật ra...” Trang Cửu làm bộ tội nghiệp: “Là nhìn mà ăn không được...”

Tiền Vinh tặng hẳn một cái nhìn sắc như dao.

Trang Cửu thở dài: “Người nói Bố đương gia định làm gì?”

“Đơn giản là đang thử.” Tiền Vinh phi thường thông hận tính cách ‘giữ trọn tận trung’ của bản thân, chỉ cần Trang Cửu dùng ngữ khí nghiêm túc nói chính sự với y thì Tiền Vinh vô pháp cự tuyệt, cũng không có cách tiếp tục bảo trì thái độ lạnh lùng.

Trang Cửu hạ mí mắt, có lẽ đang suy ngẫm. Tiền Vinh dứt khoát ngồi dậy, dựa lưng vào đầu giường: “Lúc trước Ngân Tùng Bảo có đại ân giúp hẳn, hiện tại thế tử của Bố đương gia ngày càng được quý trọng, đồng thời có giao hảo với chủ tử. Việc này không cần lo lắng, Bố đương gia chẳng qua muốn dò xét tâm tư của người, xem thái độ hẳn là biết.”

Trang Cửu cũng là người thông minh, liền hiểu ngay ý của Tiền Vinh: "Ý là ta phải khiêm nhường, tôn trọng đối phương nhưng cũng không thể đánh mất thân phận bản thân."

"Đúng vậy, điều chúng ta tìm kiếm không phải sự trợ giúp mà là hợp tác." Tiền Vinh nói.

Trang Cửu xoa xoa cằm, gật đầu.

Hai người trầm mặc một lúc, Tiền Vinh cuối cùng không nhịn được mở miệng hỏi: "Hết việc rồi?"

Trang Cửu vẻ mặt bối rối: "Ta nói rồi người lại muốn đánh ta."

Tiền Vinh vẻ mặt nhăn nhúm: "Vậy người không cần phải nói."

"Nhưng ta vẫn muốn nói..." Trang Cửu cười "Có thể giỏi như thế, là phúc của chồng ——"

Nói chưa dứt lời vội vàng nghiêng mình né một chưởng Tiền Vinh bổ xuống, sau đó hần cảm thấy thỏa mãn bèn quay về ghế của mình nằm xuống ngủ.

Tiền Vinh nhìn thân ảnh như ẩn như hiện trong bóng tối kia, khẽ bóp trán.

Y cũng không biết bản thân đang trốn cái gì....

Tiếp sau đó, Bố Thanh Trúc mời Trang Cửu, tính cả bên Thương Mặc cùng dùng cơm với Bố gia, được biết Trang tiểu thế tử cũng tới, thế nên lần này mời chung luôn.

Mọi người đến biệt viên của Bố gia, quả nhiên là sơn thủy linh lung, tiểu kiều nhân gia (sơn thủy hữu tình, con người xinh đẹp). Đồ đạc tinh xảo không thiếu thứ gì, đặt theo ngũ hành bát quái, theo hướng dịch kinh phong thủy, không hổ là nhà của đệ nhất thương nhân Giang Nam.

Bố Thanh Trúc lần đầu tiên nhìn thấy hai cậu bé Trang Cửu dẫn theo. Trang Cửu cũng chỉ giới thiệu Trang Khổng, lơ đi Trang Di coi như quên. Thế nên Bố Thanh Trúc liền đoán rằng đó có thể là người hầu bên cạnh tiểu thế tử.

Nói chuyện một hồi trong khách phòng thì cũng tới bữa trưa, Bố Thanh Trúc thỉnh mọi người dời bước đến nhà ăn.

Từ khi bước vào nhà Bố gia, hầu như không gặp qua người họ Bố, nhưng tại nhà ăn, có một nữ tử đang chờ họ, theo quần áo phán đoán hiển nhiên không phải người hầu.

Bố Thanh Trúc cười nói: "Đây là tiểu muội Bố Thanh Liên, đã sớm kính ngưỡng Thương bảo chủ và Trang Cửu huynh, cầu ta dẫn tới ra mắt. Mấy vị không ngại chứ?"

Mọi người cười nói: "Tất nhiên là không rồi."

Tiền Vinh thâm tâm nói, lẽ nào cái gọi là 'hậu cung' trước đây của bảo chủ là đến từ đây? Vừa nghĩ vừa liếc mắt nhìn Tô Tư Ninh, nhưng chẳng thấy chủ tử có biểu tình khó chịu.

Nhưng sau khi mọi người ngồi xuống, không biết là vô tình hay cố ý, tiểu thư Bố gia ngồi bên phải Trang Cửu, Tiền Vinh ngồi bên trái Trang Cửu.

Trang Cửu lập tức cảm giác không thoải mái. Tiểu thư Bố gia xinh đẹp động lòng người, ánh mắt lúng liếng luôn lộ ra tình ý ngưỡng mộ hần trong đôi mắt long lanh như thủy. Tiếng nói như chim hoàng oanh, trong trẻo rung động tâm can. Thỉnh thoảng nàng quay sang Trang Cửu khẽ hỏi một vài câu, nói cười trong trẻo.

Không bao lâu sau, Trang Cửu đứng ngồi bất an, nét mặt vẫn cố duy trì vẻ tươi cười. Hần ho nhẹ một tiếng, tay trái khẽ huých Tiền Vinh – người nhìn như vô tâm, chuyên tâm ăn uống, quả nhiên hần lại bị bỏ mặc, không được đếm xỉa tới.

Trang Cửu nghĩ thầm, lần này nguy rồi, khóc không ra nước mắt....

Quả nhiên, mấy ngày tiếp theo, Bố Thanh Trúc đều mời mấy người bọn họ làm khách Bố gia. Tuy rằng không có nói rõ là muốn tác hợp Trang Cửu và tiểu thư Bố gia, nhưng hiển nhiên là vui mừng chờ mong kết quả. Bố Thanh Liên cứ chỉ vui vẻ, mọi chỗ đều có thể bóng gió ám chỉ bản thân đối với Trang Cửu có hảo

cảm. Nếu nói nàng kiêu căng, buông thả hoặc ngại ngùng, nội tâm, Trang Cửu có thể dễ dàng từ chối khéo, có điều nàng luôn tiến lùi thích hợp, không gây khó dễ, quả nhiên là xuất thân tiểu thư khuê các. Nàng kỳ thực cũng không biết thân phận thật của Trang Cửu, nhưng vô cùng thích loại tiêu sái vô câu (tự do không trói buộc) rất tự nhiên trên người hắn.

Bố Thanh Liên là tiểu muội Bố Thanh Trúc thích nhất, Trang Cửu dĩ nhiên không thể làm mất mặt Bố Thanh Trúc. Tô Tư Ninh cùng Thương Mặc hoàn toàn diện bộ dáng đứng ở nơi cao, nơi xa nhìn trò vui, rõ ràng không có ý định xen vào. Hai bé trai nhà Trang Cửu tuy rằng cảm giác được gì đó, nhưng cũng rất thông minh, chuyện không liên quan đến mình thì tránh xa không quản. Về phần Tiền Vinh, dĩ nhiên, lờ tịt hẳn.

Tình huống hiện tại, chính là hắn đến gần một bước thì y lui về sau mười bước....Trang Cửu rất ức chế.

Kỳ thực, nếu hắn muốn từ chối thẳng với Bố Thanh Liên cũng không phải chuyện khó nhất. Khiến hắn vài phần mất mặt chính là Tiền Vinh tựa hồ không có vì chuyện này mà đổi sắc. Người kia hỏi hắn có bao nhiêu phần thật giả, rốt cuộc chính bản thân y mới có mấy phần thật, mấy phần giả đây....

Âm thầm mím môi, thoáng thấy người trong lòng đang ngồi ở đình nghỉ mát uống trà, Trang Cửu định tâm, đi lên phía trước để truy hỏi đến cùng.

Nếu hỏi không ra?

Vậy tiếp tục quán y đến chết, bị đánh đến hư chứ sao....

Trang Cửu còn cách trăm bước bên ngoài thì Tiền Vinh cũng đã nhận ra khí tức của hắn. Nét mặt bất động thanh sắc, tiếp tục phẩm trà, sau đó nhìn người nọ dần dần đến gần.

Trang Cửu đi vào lương đình, trực tiếp ngồi đối diện Tiền Vinh, tự tay rót cho mình một chén trà, uống một hơi cạn sạch, sau đó quệt miệng.

Tiền Vinh khước miệng hơi giật, nhưng không đợi Trang Cửu mở miệng nói. Y giương mắt nhìn Trang Cửu, hắn cũng chăm chú nhìn y bằng ánh mắt nghiêm túc.

Thực chất....Tiền Vinh có cảm giác mình là con ếch bị rắn nhìn chăm chăm, khó khăn nuốt nước miếng, y nói:"Có việc gì?"

"Ta không thích Bố Thanh Liên" Trang Cửu đi thẳng vào vấn đề.

"....."Tiền Vinh nghiêng đầu "Thì sao?"

"Vậy nên người không cần để tâm." Trang Cửu nói.

"Đâu có chuyện gì liên quan tới ta chứ?"Tiền Vinh hỏi thờ ơ.

"..." Trang Cửu trầm mặc, rũ mắt, có vẻ rất ưu thương.

"Nếu như Bố đương gia muốn người thú Bố tiểu thư thì sao?" Tiền Vinh cắn cắn môi, vẫn là hỏi như vậy.

"Quyết không." Trang Cửu trả lời vô cùng nhanh mà kiên quyết.

"Nếu như hắn lấy đây làm lý do từ chối?" Tiền Vinh hỏi tiếp.

"Chúng ta lánh tìm nhà khác." Trang Cửu nói.

Tiền Vinh dừng một chút:"Người, tùy tiện như thế..."

Trang Cửu ngẩng đầu, nhìn thẳng vào hai mắt y:"Đây là lời thật tâm của người?"

Tiền Vinh né tránh đường nhìn của hắn. Trang Cửu chống bàn đứng dậy, khom lưng tới gần y:"Nhìn ta"

Tiền Vinh không nghe, Trang Cửu liền vươn tay bắt lấy cằm y, bức y đáp lại mình.

"Tiền Vinh." Trang Cửu rất ít khi gọi thẳng tên Tiền Vinh, lần này, hắn thực sự nổi giận. "Người muốn ta thú Bố Thanh Liên sao?"

"Người là Vương gia, dĩ nhiên tự người quyết định." Tiền Vinh trả lời.

“Người muốn ta thú Bố Thanh Liên sao?” Trang Cửu lại hỏi.

Tiền Vinh bị bóp đầu một chút, rốt cuộc không thể chịu được nữa, đập bàn đứng lên, mặc kệ kim cạp của Trang Cửu “Không liên quan tới người!”

Dứt lời liền xoay người bỏ đi, lại bị một lực mạnh kéo đến trước mặt Trang Cửu, bị ép đối mặt với hắn.

“Trang Ưc Liễu!” Tiền Vinh cũng bạo phát giận dữ.

Trang Cửu nhàn thần tắm tối, kéo thắt lưng y ôm chặt lấy, hôn lên đôi môi mỏng chuẩn bị phun ra những lời lẽ khiến hắn nổi giận đùng đùng.

Tiền Vinh giãy dựa không thoát nổi— theo lý mà nói chuyện này không có khả năng, nhưng giờ khắc này, y thực sự không thể xuất toàn lực.

Môi bị đè lấy ngẫu nhiên, khoang miệng bị khuấy động lung tung. Tiền Vinh cảm nhận được cơn giận trên người Trang Cửu áp tới, sâu trong lòng thở dài một hơi lặng lẽ, hai tay không vùng vẫy chống cự nữa, thuận theo nam nhân, ôm lấy lưng hắn, dần dần ôm chặt.

Lần đầu tiên, trước mặt Trang Cửu dịu đi.

Cách đó không xa, bên cạnh bồn hoa, Vân U khéo miệng cong cong liếc nhìn Bố Thanh Trúc. Bố Thanh Trúc sờ sờ cằm nhìn Thương Mặc bên cạnh. Thương Mặc cười cười, nhìn Tô Tư Ninh. Tô Tư Ninh ho nhẹ một tiếng: “Chúng ta về phòng khách trước nhé?”

16. Chương 16

Bố Thanh Trúc đi được hai bước, liền dừng lại, neho mắt cười nói: “Trong nhà Cửu gia không phải còn giấu một vị kiều thê? Như vậy xem ra Cửu gia quả nhiên là một người phong lưu.”

Vân U giật nhẹ ống tay áo hắn: “Cửu gia có quan hệ thông gia với Ngân Tùng Bảo mà?”

“Hm?” Bố Thanh Trúc suy nghĩ một chút, chợt hiểu: “Thì ra là thế!”

Vân U xoay người sảng giọng nói với Tô Tư Ninh: “Ngay cả ta người cũng không chịu nói.”

Tô Tư Ninh cười khê: “Bản thân bọn họ cũng không có ý nói ra, ta sẽ không tốt bụng nói giúp.”

“Ôi trời, vậy chuyện tiểu muội nhà ta chẳng phải khiến Cửu gia khó xử rồi?” Bố Thanh Trúc có chút thất vọng.

“Chắc là không.” Thương Mặc nói, “Cửu gia đại khái còn muốn tạ ơn người.”

Bố Thanh Trúc nhướn mi, ngẫm lại, gật đầu cười.

Trang Cửu và Tiền Vinh bước vào phòng khách, đột nhiên thấy bầu không khí có phần bất thường. Bốn người đã ngồi chờ trong phòng cười túm tít nhìn bọn họ, tựa hồ chờ bọn họ nói trước.

“Khụ, đã khiến các vị đợi lâu, thật ngại.” Sau khi ngồi xuống, Trang Cửu chấp tay nói.

“Không sao” Bố Thanh Trúc xua tay nói, “Hôm nay ta cùng Vân U đến thăm mọi người cũng không có chuyện gì quan trọng, trái lại gia sự của Cửu huynh mới quan trọng.”

Trang Cửu hơi sững sốt, lập tức hiểu được, quay đầu hướng Tiền Vinh khéo miệng cong lên cười, rồi quay đầu lại nói “Xem ra Bố huynh đã biết?”

Bố Thanh Trúc mỉm cười gật đầu: “Thanh Trúc lúc trước không biết nên có nhiều điều mạo muội, mong Cửu huynh thứ lỗi.”

“Không có, là chúng ta giấu diếm trước.” Trang Cửu xoa tay.

Tiền Vinh ngồi bên cạnh Trang Cửu nhìn hai nam nhân khiêm tốn hữu lễ, mặt không nhần nổi hơi đỏ lên — Thương Mặc và Tô Tư Ninh dĩ nhiên sẽ không chủ động nói ra quan hệ của y với Trang Cửu, như vậy, chỉ có thể là do màn vừa rồi ở trong hoa viên....Tiền Vinh một tay che mặt, nuốt xuống cảm giác rất muốn thở dài, xem đi, toàn bộ mặt mũi đã bay sạch....

Bố Thanh Trúc tiếp tục nói:”Nói vậy tiểu muội của Thanh Trúc mấy hôm nay khiến Cửu huynh khó xử, thật xấu hổ.”

“Không có không có.” Trang Cửu tiếp tục cười giả lả, thâm tâm thì nói người giờ mới biết ư...

“Nếu Cửu huynh và.. ừm... ‘phu nhân’ yêu thương giúp đỡ lẫn nhau, tương kính như tân.” Bố Thanh Trúc nói tiếp “Tiểu muội cũng không nên làm phiền nữa. Cửu huynh không cần để tâm đến tiểu muội, cần làm gì thì làm đó.”

Bố Thanh Trúc nói xong, thái độ rõ ràng không thể nghi ngờ. Trang Cửu lập tức cười nói:”Trang Cửu cũng nhận ra ưu ái của Bố tiểu thư, chỉ tiếc rằng Trang Cửu từ lâu đã thê, cuộc đời này chỉ thú một thê, thương yêu, kính trọng người ấy, tuyệt không rời, không bỏ.”

Trang Cửu nói như thế khiến vợ chồng Bố Thanh Trúc hai người vì không rõ chân tướng, chỉ gật đầu tán thưởng, Thương Mặc và Tô Tư Ninh dấu biết rõ sự thật bên trong cũng không nhiều lời. Tiền Vinh nghe vậy, chợt bừng tỉnh. Từ khi bắt đầu tới nay, Trang Cửu vẫn luôn nói những lời ấy, y lúc đầu dĩ nhiên không tin là thật —Trang Cửu ban đầu cũng không nhất định là nói thật, thế nhưng hiện tại thì sao? Lời thoại không dối, ý tứ chất chồng, từ ngực Trang Cửu đến miệng đã đi vòng vèo một đoạn, đi vào trong lòng Tiền Vinh cũng qua nhiều hướng rẽ. Nghĩ như vậy, khóe miệng y chậm rãi dần ra một nụ cười mơ hồ, làm như thỏa hiệp bất đắc dĩ. Đối với Trang Cửu, cũng là đối với chính mình.

Trang Cửu muốn quán thì quán, y cũng là một đại nam nhân, nếu biết tâm ý hai bên, tội gì ôm khổ?

Ngày thứ hai, Bố Thanh Trúc thiết yến tại gia, Bố Thanh Liên xuất hiện tại bữa tiệc như trước.

Tiệc tàn, không đợi Trang Cửu nghĩ hảo làm cách nào đưa ra lời từ chối khéo, Bố Thanh Liên đã chủ động mở miệng mời Trang Cửu tản bộ phía sau hoa viên.

Trang Cửu nhìn Tiền Vinh, y không có nhìn hẩn, liền âm thầm néo lòng bàn tay y một cái, mới đi cùng Bố Thanh Liên.

Tại lương đình bắc qua hồ sen, Bố Thanh Liên cũng không ngại ngừng, nói chuyện rất tự nhiên:”Trang công tử đại khái cũng biết tâm ý Thanh Liên, chẳng hay ý của Cửu gia thế nào?”

Trang Cửu cười nhẹ, ngừng lại nói:”Đa tạ ý tốt của tiểu thư, nhưng Trang Cửu đã thú thê, đồng thời tương kính tương ái với người đó, Trang Cửu cũng không muốn làm trái lời thê lúc đầu đã tặng cho y.”

Bố Thanh Liên nghe xong, đầu tiên là sửng sốt, một lúc lâu sau mới cúi đầu nói:”Thanh Liên nguyện làm thiếp Cửu gia...”

“Bố tiểu thư tài sắc một nhà, tội gì ủy khuất bản thân?” Trang Cửu lắc đầu, “Trang Cửu kiếp này chỉ có ý thú một người.”

“Nhưng...” Bố Thanh Liên đánh mắt, khóe mắt đã ngập nước.

Trang Cửu thở dài nói:”Huống chi nương tử của ta ghen tuông ghê gớm, đã từng giận dữ chém đứt tóc một hoa nương, mà ta cũng không muốn người đó thương tâm khổ sở....”

Bố Thanh Liên thật lâu không nói. Một lát sau Trang Cửu lại mở miệng nói tiếp:”Trang Cửu còn có chuyện quan trọng muốn cùng Bố huynh thương lượng, mong tiểu thư thứ lỗi.”

Bố Thanh Liên cúi đầu:”Cũng tốt, để Thanh Liên ở đây yên tĩnh một chút, khiến Trang công tử chề cười rồi.”

Trang Cửu liền gật đầu, xoay người rời đi.

“Ghen tuông ghê gớm? Từng chém đứt tóc hoa nương?” Tiền Vinh khóe miệng co giật, hỏi.

“Sự thật là vậy.” Trang Cửu vẻ mặt vô tội.

“Đúng, chúng ta đều có thể làm chứng.” Bố Thanh Trúc cười to nói.

Tiền Vinh che mặt, thực sự là mắt mặt đến già đi thôi...

17. Chương 17

Trang Cửu ‘một nhà bốn miệng ăn’ tới Giang Nam non nửa tháng, có thể nói thu hoạch cũng được kha khá. Đầu tiên là đạt thành hiệp nghị với Bố gia, thứ hai là Cửu vương phu phu hai người tình cảm tăng tiến, đi vào ổn định ấm áp. Hai bé trai hoàn toàn không tham dự vào công việc, tự do vui chơi vô cùng sung sướng.

Có điều, Trang Cửu được voi đòi tiên — hấn cảm giác hấn và Tiểu Tiền tạm coi như lưỡng tình tương duyệt rồi ha, sao không thể khiến nước chảy về sông, sớm đem đêm động phòng hoa chúc sửa chữa lại.

Trang Cửu vì mục tiêu này mà nỗ lực, việc trêu chọc Tiểu Tiền đã thăng cấp.

Đêm khuya, Trang Cửu vẫn lấy chuyện mất ngủ làm cớ như cũ, chen lên giường Tiền Vinh, ồn ào nói chuyện.

Tiền Vinh ngồi dậy, gãi gãi đầu, hỏi một vấn đề tựa hồ y đã nghi hoặc từ lâu: “Người kỳ thực có phải muốn ngủ trên giường? Nếu người muốn ngủ trên giường thì phải nói sớm chứ, lúc trước không chịu nói sao ta biết người muốn ngủ giường? Ta ngủ trên ghế cũng không sao, theo thân phận lẽ ra ta nên ngủ ghế, lúc đó người không nên nhường ta. Một Vương gia ngủ trên ghế đích thực không phải chuyện tốt, được rồi tự ta ra ngoài ngủ, người ngủ ở đây nhé?”

Trang Cửu cẩn thận dịch dịch ra phía ngoài, xem ra Tiền Vinh thực sự phát cáu rồi. Nhưng biết khó mà lui chưa bao giờ là phong cách của Trang Cửu, hấn luôn ngược gió tiến lên.

“Thực ra ta muốn nói, hai người cùng ngủ trên giường đi... Còn có thể cùng nhau hàn huyên tâm sự gì đó.” Trang Cửu nháy mắt mấy cái nói.

Tiền Vinh nhìn hấn, nửa ngày sau mặt mới lộ ra biểu tình nhăn nhó một chút: “Trang Ưc Liễu, đừng có được một tác lại muốn tiến một thước...”

“...” Trang Cửu đột nhiên thở dài một hơi, yên lặng xoay mặt đi, vẫn ngồi bên mép giường, nhìn ánh trăng chiếu trên mặt đất ưu thương.

Tiền Vinh nhìn hấn làm bộ dạng vô cùng bất ổn, tuy biết thật thật giả giả chẳng rõ, nhưng vẫn mềm lòng. Đưa tay chạm khẽ vào tay hấn đặt ở mép giường, nhẹ giọng hỏi: “Sao thế?”

Trang Cửu ngón tay cử động, xem như là trả lời, không quay đầu sang nhìn.

“...Người nằm đi.” Tiền Vinh rút cuộc đầu hàng, thăm mắng bản thân tự nhiên nhẹ dạ, mời sói lên giường, một bên nằm dịch vào trong.

Trang Cửu lúc này mới nhìn y, cười cười: “Quả nhiên chỉ có người đối với ta tốt nhất.”

Dứt lời cởi giày bò lên giường, cầm lấy bàn tay Tiền Vinh lúc này chạm vào tay hấn không chịu thả. Kề vai ngồi ở đầu giường, Trang Cửu cũng không mở miệng nói gì, chỉ cầm lấy tay Tiền Vinh đùa nghịch. Từng đầu ngón tay, từng khe rãnh giữa các ngón, lại vân vê đến móng tay gọt giữa cẩn thận, miết những vết trài do trường kỳ luyện võ cầm kiếm hình thành.

Tiền Vinh kệ cho hấn chơi một lúc mới nói: “Nghĩ muốn nói gì, nói như thế nào xong chưa?”

Trang Cửu cười cười: “Vậy trước tiên nói về tên của ta đi. Ta không thích người khác gọi tên của ta — đương nhiên người là ngoại lệ. Người cái gì cũng ngoại lệ hết.”

“...Rất nhiều người cũng không dám gọi tên của người.” Tiền Vinh phi thường miễn dịch đối với lời đường mật hấp dẫn của Trang Cửu.

“Ừ, biết vì sao không?” Trang Cửu đem năm ngón bên tay phải của mình úp vào tay trái Tiền Vinh, mười ngón tay đan cài. “Đơn danh của ta giống với sinh mẫu, cùng có một chữ Liễu, là Liễu phi được tiên hoàng sủng ái nhất. Thế nhưng lúc ta ra đời, bà ấy khó sinh, ta còn sống mà bà ấy không còn.”

Tiền Vinh gắt gao nắm lấy năm ngón tay, siết chặt bàn tay Trang Cửu đang cầm. Hai câu miêu tả giản đơn nhưng khiến tâm của y bỗng nhiên thất lại.

“Vậy nên tên ta là ‘Trang Ưc Liễu’. Trang Cửu thản nhiên nói, “Ghi nhớ tình yêu của một nam nhân đối với nữ nhân ông ta yêu, ghi nhớ hận ý đối với hài tử đẩy nữ nhân vào chỗ chết.”

“....” Tiền Vinh yên lặng một lúc mới nói: “Chính phụ thân ngươi làm mẫu thân ngươi có thai, ngươi không có lựa chọn. Ngươi chưa từng sai.”

Trang Cửu nghiêng đầu: “...Thật ư? Kỳ thực tiên hoàng đã sớm bằng hà, ta cũng trưởng thành, chuyện khi còn bé, ai đúng ai sai đều không còn quan trọng nữa. Có thể vì nguyên nhân ấy mà ta mới có thể tôi luyện được như hôm nay...”

“Không có da mặt như vậy?” Tiền Vinh nhướn mày.

Trang Cửu khê cười cười: “Hiện giờ vị kia chính là đại ca của ta, từng là thái tử. Huynh ấy so với ta lớn hơn mười tuổi, lúc ta còn là một đứa bé, huynh ấy đã thú một vài phi tử. Trong đó có một người, quê ở Tứ Xuyên, tính cách không giống với những nữ tử khác hoặc là lạnh lùng, hoặc làm bộ làm tịch, nàng vô cùng ngay thẳng và hào hiệp, đặc biệt thích ôm chuyện bất bình.”

Tiền Vinh lặng lẽ nghe hẳn nói, nhìn tiểu ý vương trên mặt hẳn khi nhớ lại chuyện xưa.

“Ta do bị tiên hoàng lạnh nhạt hà khắc, mà khó tránh khỏi bị các huynh đệ tỷ muội khác xa lánh cùng ức hiếp. Sau đó một ngày, đột nhiên nhảy ra một nữ tử mặt đẹp như hoa đào trùm mắt bảo vệ ta. Từ đó về sau, ta được nàng chăm sóc, đến khi nàng hoài thai, sinh hoàng tử, thân thể trở nên suy nhược, cuối cùng ra đi trong mùa hoa đào nở rộ rở.”

Tiền Vinh nghe hẳn bình thản thuật lại chuyện cũ đã trải qua, ngực thất lại có chút đau, tay còn lại cũng bao lấy khối kết giữa bàn tay hai người, không hề động, chỉ siết lấy, một hồi mới khê nói: “Là mẫu thân của thập tam điện hạ?”

Trang Cửu gật đầu: “Thập tam thiên tư thông minh, nhưng lúc nhỏ không biết phải giấu tài, chịu một chút khổ sở, tuy rằng sau này cũng rút ra kinh nghiệm, thế nhưng tài năng từng bộc lộ, bị rất nhiều người đề phòng. Phụ thân của nó khác phụ thân của ta, mất đi người mình yêu, phụ thân ta oán ta, phụ thân nó lại càng thêm yêu mến đứa con, kết quả khiến nhiều người ghen ghét, có ý định diệt trừ.”

“Thập tam điện hạ nghĩ thế nào về bảo vị kia?” Tiền Vinh nhẹ hỏi.

“Không rõ, tiểu tử tâm tư cũng sâu.” Trang Cửu nói: “Nó muốn sao cũng được, chỉ cần nó có năng lực, ta hiện tại có thể bảo hộ nó, nhưng không có khả năng bảo hộ cả đời.”

“Ừ, dù sao nó đừng đem nhi tử của người dạy hư là được.” Tiền Vinh khé miệng nén lại ý cười khê.

“Là nhi tử của chúng ta.” Trang Cửu bắt mẫn bĩu môi nói.

Tiền Vinh trở mình một cái xem thường.

“Nói về người một chút đi.” Trang Cửu hăng hái bưng bưng đề nghị, trái với vẻ ưu thương thoáng qua vừa nãy.

“Người cho là nếu như người nói chưa từng điều tra toàn bộ về ta, ta sẽ tin sao?” Tiền Vinh lườm hẳn một cái.

Trang Cửu ngượng ngừng cười: “Cái đó...xin lỗi...”

“...Ta là một cô nhi, được lão bảo chủ Ngân Tùng Bảo thu nhận. Lão bảo chủ thấy ta có văn có võ, liền tự tay bồi dưỡng thành trợ thủ của đương gia bảo chủ.” Tiền Vinh chung quy vẫn kể, tuy rằng chỉ là điểm vài câu sơ lược.

“Nghe chính miệng người nói cảm giác quả nhiên khác hẳn.” Trang Cửu cười nói: “Lúc trước ta nghe nói bên cạnh Thương bảo chủ có mấy người tài ba, từng nghĩ không biết ta sẽ cùng ai giao thủ....”

Tiền Vinh nheo mắt nhìn hẳn.

Trang Cửu tiếp tục hớn hờ nói: “Có thể sẽ là Công Tôn Tề ngôn từ hiền lành, biện giả, tâm tư kín đáo hoặc Mộc Tu thận trọng, đại khí tiêu sái không câu nệ tiểu tiết? Kết quả là một người tâm ngoan tay lẹ, lại cẩn thận tỉ mỉ....”

Tiền Vinh lập tức rút tay về, xứng đáng với câu ‘tâm ngoan tay lẹ’ kia.

Trang Cửu nhìn bàn tay đột nhiên trống không, vô tội mở miệng nói: “...là người ta rất thích, rất muốn gặp mặt kia mà....”

Cũng may là dưới ánh trăng, mặt Tiền Vinh có đổ lên Trang Cửu không thấy được, sau đó y nhanh chóng xoay người nằm xuống, ném lại một chữ: “Ngủ.”

“Chậc....” Trang Cửu gãi gãi đầu, bất đắc dĩ cũng nằm xuống, nghĩ tay để đâu cũng thấy chẳng thích hợp, cuối cùng gác lên thắt lưng Tiền Vinh.

“Bỏ xuống, nó không được phép.” Tiền Vinh chỉ lãnh đạm nói một câu.

Trang Cửu lập tức thu tay, đối với lưng Tiền Vinh, vẽ mặt đau khổ.

“Tiểu Tiền” Trang Cửu thử gọi: “Ngay cả Hoàng đại phu cũng nói người hỏa khí thịnh cần tiết....”

“Hóa ra người chỉ thích ngủ trên ghế?” Tiền Vinh nghiêng răng hỏi.

Trang Cửu tâm vô cùng không cam lòng nhưng trái lại chỉ có thể ngậm miệng.

Tiền Vinh cũng bĩ môi, y thực ra cũng đâu muốn hung dữ như thế. Chỉ là...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuu-vuong-gia-yeu-trien-van-quan>